

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỒ-ĐỘ
(TÒA THÁNH TÂY-NINH)

THÁNH-NGÔN

HIỆP-TUYỀN

QUYỀN THỨ NHÌ

IN LẦN THỨ HAI
BÌNH NGỌ NIÊN
1966

HỘI THÁNH GIỮ BẢN QUYỀN

THẨY các con,

Cõi trần là chi?

Khách trần là sao?

Sao gọi khách?

Trần là cõi khổ, dễ dọa bậc Thánh, Tiên có lầm-lỗi.
Ấy là cảnh sầu dễ trả xong quả, hoặc về ngời cũ, hoặc trả
không xong quả, phải mất cả chon-linh là luân-hồi, nên kẽ bị
dọa-trần gọi là khách trần.

Đạo là gì?

Sao gọi Đạo?

Đạo, tức là con đường để cho Thánh, Tiên, Phật dọa
trần do theo mà hồi cự-vị. Đạo là đường của các nhơn-phàm,
do theo mà lành khôi luân-hồi. Nếu chẳng phải do theo Đạo,
thì các bậc ấy đều lạc bước mà mất hết ngời phẩm. Đạo,
nghĩa-lý rất sâu-xa, nhưng phải hiểu trước bao nhiêu đó, rồi
mới học các nghĩa huyền-bí khác cho đích-xác dặng. Đời
cũng thế, Đạo cũng thế, chẳng Đạo chẳng nên đời, đời đao
chẳng trọn, lấy Đạo trau đời, mượn đời giải Đạo, Đạo nén
Đời rằng, giữ ảo phồn-hoa, nương bóng khổ trăm năm mẫn
cuộc, tự thanh-cao, ném mùi tui-loại, dướng chí thành-nhàn
thì có chi hon.

Vậy là mẫu, vậy là tri.

THẮNG

TÂY-NINH (Chùa Gò-Kén) năm Bình-Dần (1926)

LÝ THÁI-BẠCH

Về việc công-cử Bàn-Tri-Sự, chư hiền-hữu làm không hiệp Thiên-ý, vì một người mà lảnh nhiều trách-nhiệm thì sao cho tiễn. Thượng-Trung-Nhựt, hiền-hữu rõ việc lảnh chờ.

(*Thượng-Trung-Nhựt bạch* :)

Lão y lời hiền-hữu mà xin sửa lại, vì không phải thiếu người mà làm như thế. Việc đó là việc của chư hiền-hữu, Lão đâu dám tiến-cử ai. Nhưng có một điều là một người không nên lảnh hai phần việc.

Thái-Tho-Thanh Thủ-Bồn và Phó Hội-Trưởng không đăng (hai người trong hội ký tên mới được xuất phát); lấy theo việc hành-chánh thì không phải tính như vậy được. Đạo cả, chẳng nên tư-vi, nghe à !

Lão còn ít lời khuyên chư hiền-hữu rằng : công-quả cho kịp kỳ kẽo để nhiều người còn chìm-đắm trong khổ-hải mà không đăng sớm gặp Tam-Ký Phổ-Độ, nên Lão cũng lấy làm thương-xót. Có người thi rủi dường ấy, còn nhiều kẻ may gặp chánh Đạo, lại có ý cáo-thối, lui bước lại đường đời, ấy là điều đáng lo cho chúng-sanh, vì cái gương Đạo mà đem chiếu giữa công-chứng, nếu gương trong thì tò-rang, còn gương lờ thì mới sao ?

Phần nhiều đẽ da lo thề sự, không hay lẽ chánh, lẽ tà. Trong Đạo, kẻ ấy, khi nghe lời nghị phản-đối, thì ngã theo liền vì quanh năm cứ mang lây thói mờ-hồ nên phải thua kẻ ngoại Đạo. Vậy cái tiếng mình là người Đạo chẳng là tiếng hổ-thẹn lảm sao ?

Chư hiền-hữu, nếu lấy lời của Lão làm phải, thì nên lưu-ý mà lo Đạo, và cũng đem truyền ra cho hết thầy đăng nghe.

Còn có nhiều đạo-hữu cũng cố công nřa, Lão sẽ nài xin phong-thưởng.

Lão xin chào chư đạo-hữu.

THẮNG

SAIGON (tại nhà CAO-THƯỢNG-PHẨM,)
ngày 12 tháng 6 Bình-Dần (21-7-1926)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-NAM-PHƯƠNG

viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG
Chư nhu, chư tin-nřu khá-nghe,

Nếu cả thê-gian này biết tu, thi thê-gian có lẽ cài lý Thiên-đinh mà làm cho tiêu tai, tiêu nan đăng, huống lura mỗi cá-nhân biết tu, thi là Thiên-đinh cầm-bộ Nam-tao cũng chẳng ích chi. Tu là chi ? Tu là trau-giồi đức-tính cho nřn hiền, thuận theo ý trời đã định trước. Nếu thê-gian dři thi thế nào đăng bão toàn, còn mong-mỗi gi đăng bồn-vững. Cá nhân dři, thi thế nào bảo toàn tánh-mạng. Đã bị tội cùng Thiên-đinh thì bị hành phạt. Nơi kiếp sống này, nếu không biết tu, huỗi chung-quí sẽ mắc tội noi thiên-đinh. Phẩm vị Tiên Phật dẽ thướng cho kẻ lành mơi đáng phảm-vi, chờ chẳng phải của đẽ treo tham cho thê-gian phòng toan đạt đăng. Tuy luật lê siêu phảm nháp Thánh thi vậy mặc dầu, chờ cũng do cơ thướng-phật của Thiên-đinh mới đạt phảm-vi ấy đăng, của vò-vi chưa chắc ai muốn lấy thì lấy tùy ý. Nếu làm Tiên Phật đăng dẽ-dang thì cả thê-gian, miễn có học chút ít thi đã đăng làm Tiên Phật rồi, vì luân-hồi đâu có phòng sanh sanh tử-tir.

Kinh-diễn giúp đời siêu phảm nháp Thành chẳng khác chi đũa ăn cơm, chẳng có dřua, kẻ có cơm bốc tay ăn cũng đăng. Các con coi kinh-diễn lại, rồi thử nghĩ lai sự công-binh thiêng-liêng mà suy-gâm cho hay lẽ phải. Thầy khuyên các con theo sau Thầy mà đến phảm-vi mình thì hay hơn tuong bờ lước bụi, đi quanh kiếm quất, nghe à.

THẮNG

Ngày 27 tháng 6 năm Bình-Dần (4-8-1926)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-NAM-PHƯƠNG
Hỉ chư môn-dệ,

Thầy muốn các con hội-hiệp đăng nghe dạy :

TH... nghe dạy :

Thời-kỷ mat-pháp này, khiến mới có TAM-KỲ PHÔ-BỘ
các sự hữu-hình phải hủy phá tiêu-diệt.

Thầy đến chuyền Đạo, lặp lại vò-vì, các con coi thử
bên nào chánh-ly : hữu-hình thì bị diệt đặng, chớ vò-vì, chẳng
thể nào diệt đặng.

TH... Thầy đã khiến con đi «ĐẾ-THIỀN ĐẾ-THÍCH»
đặng xem cho tạng mặt hữu-hình, nội thê-gian này, ngày nay
ai cũng nhìn nhận cho là tối đai, mà con đã thấy nó còn
bền-vững đặng chăng ? Lòng đạo-đức con Thầy thấy rõ,
nhưng thời giả-dối đã qua, thời kỳ chán-thật đã đến, Thầy
không muốn cho con hao tài, tốn của, mà gìn-giữ sự giả-dối.
Chẳng cần chi con lop Thánh-Thất của Thầy và sùng-
tu Phật tượng chi hết. Con hiểu bỗn-nguyên «BẢO-SANH»
là bỗn-nguyên «Thánh-chết Thầy».

Thầy khuyên con đê da lo cho nhơn-sanh mà thôi ;
phản hồn về Thầy.

Con có biết sự chơn-thật nơi nào mà phải khổ thân lo-
lắng. Con có phàn-sự rất lớn, thánh-danh con cũng lớn, Thầy
dẫn con nhứt nhứt phải do mạng linh Thầy mà thôi. Con phải
lập cho thành một nền tur-hỗn, chung lo cùng môn đệ Thầy,
ngày-ngày hăng góp-nhớp, tuy sức mỗi đứa lo lập :

— Một số trường học,

— Một sở duōng-lão, ấu,

— Và một nơi Tịnh-Thất.

Con chua-chiền, thi ngày sau e cho con không đủ sức
cai-quản cho hết, ấy vậy dùng lo-lắng đến nữa. Nghe và tuân
theo, con phải đi công-quả với TR... mà đờ-rồi nhơn-sanh.
Con có thể giúp phuong-tiến cho mấy đứa nhỏ đi truyền-
Đạo, thi chung lo với nhau mà định-liệu.

Con khé nghe theo lời Thầy.

BÁT-NƯƠNG

Chào quí anh, qui chí. Mời bình-thân,

Năm mới, chùa mới, van-sự đều mới, vậy em đến cầu-
chúc cho quí anh, qui chí đãng những điều mới-mẻ may-mắn
Tân-Xuân đây, quí anh, qui chí, coi bộ rán nồng-trang hành
Đạo. Em cho biết, phàm mỗi năm, những vị nào trong lúc
ngày xuân biết lo phung-sự Thần, Thánh, Tiên, Phật, thi công
đức đãng xấp bằng hai lần ngày thường. Còn việc các Đặng
phù-thác cho mình, hoặc yêu-cầu mình thi-hành một ván-dẽ
nào, nếu mình trọn tin mang-pháp thi các Đặng cũng ghi
công cho. Nhược bằng mình không tuân hoặc lười-biếng, trẽ-
nải, thi các Đặng lại ghi tội cho. Vậy xin các anh, các chí rán
hiều gium : muôn việc chí khởi đầu đều khó. Nhưng cái khó
mình lướt qua đãng mới có công, mới anh-hùng, mới chí-sĩ,
mới đang đạo-sĩ.

Qui anh, qui chí đều ăn sung mặc sướng, ngày nay đổi
lại chịu phàn nâu-sòng, cũng khá thương do. Nhưng chua
nghèo phải học nghèo, chưa khổ phải học khổ, kể chí quân
tử : « cự bất cầu an, thực bất cầu bảo », chỉ cặm-cui quanh
năm lo cho xã-hội được no-ấm thôi ; biết người quên mình,
đó là phàn-sự kẻ tu-hành, đến hực tối thượng-thừa cũng phải
như thế, mới tròn nghĩa-vụ.

Luôn dịp, em sấp chuong-trinh hành-lễ Đức CHÍ-TÔN.
Đến ngày mùng 8, các anh, các chí cũng rán công-quả hai
ngày, nhang đèn hành đại-lễ. Qui anh tần một phuong-pháp,
dùng tạm thời một ngọn đèn có đủ yến-sáng, vì chung ta
không có những đèn có đủ yến-sáng, nên cùng chẳng đᾶ,
phải tạm đỗ thôi. Đèn bảy ngọn cũng có lẽ đặt tên là thăt-
tinh. Qui anh, qui chí lùan coi. Em xin tạm nǎn phút đồng-
hồ cho quí anh, qui chí suy-nghĩ, rồi trả lời từ anh, từ chí
(ngưng cơ một lúc).

— Xong chưa ?

THẮNG

(Bách rằng : Có cái đèn của anh Phổi-Sư, tuy cũ nhưng
chùi lau có lẽ cũng tốt).

— Em gọi rằng tam, thì vật chí miến có đủ bảy ngọn
đèn thi có thể dùng được.

(Bách : Đèn thất-tinh bà định treo ở đâu ?)

— Đề tại đây, thê cho ngọn đèn trước hết, đề khi nào
có cầu dàn mới dùng. Còn thường ngày, khôi phải dốt lèn,
vì một là cho đủ yến-sáng, hai là rời chon-thần của qui anh,
qui chí cho sáng-lan minh-mẫn. Đúng giờ Tý này khởi lè.
Khi cầu các Đặng, phải rán thủ-lè. Mân lè cũng để nhang
đèn như kỳ này vậy.

(Bách : Xin bà cho biết, có tung sám - hối hay kính
chí thêm ?).

— Đức Đại Tiên-Trưởng cho hay rằng : Ngài đã yêu-
cầu Đức Chí-TÔN bùa Đại-lẽ giáng đàn. Vậy ngày kẽ, qui anh
qui chí sẽ đọc kinh cũng như ngày xuân. Song khoản cầu
trong kinh cữu-khổ, chỗ xung hò dê-tir, xin qui anh, qui chí
đổi lại « cầu chung cả cho chung sanh ».

Khi Đức Chí-TÔN giảng, chẳng nên mệt-niệm điều chí
và chẳng nên chạy qua chạy lại. Bánh chuông phải sắp đặt
cho có một vị đứng hầu chung cho sẵn. Đến khi xung tên thì
mới hầu chung.

(Bách : Xin bà cho biết, lạy rồi mới hầu chung, phải
chẳng ?).

Xung tên rồi, cơ ngưng sẽ hầu chung. Khi CHÍ-TÔN
thắng, qui anh, qui chí, cả thầy phải lạy dưa, rồi tái cầu có
Đức MẸ giảng đàn.

Chư Tiên, chư Phật hồn lẽ tại Điện-tiền, cậy em thay
mặt trao lời cầu-chúc ngày xuân cho qui anh, qui chí. Xin qui
anh, qui chí rán nắm gốc cây cho chắc, kèo giò lớn thôi bay
da! Vì đầu có thời thế nào thì em xin qui anh, qui chí rán
bịn gốc lại nghe.

Em xin dâng cho qui anh cùng qui chí thêm một
tuổi nữa.

Em xin kiếu.

THẮNG.

SAIGON, ngày 12 Septembre 1926
• (mồng 6 tháng 8 Bình-Dần)

THẮNG

Mừng mấy con,

Đặng một việc chí, chờ voi mừng, thắt một việc chí,
chờ voi buồn ; vì sự mừng vui và buồn-tiểu, thường pha-lẫn
kết-cân nhau ; còn sự gì phải đến cho con, ấy là tại nó phải
vậy ; chờ cương-cầu mà nghịch Thánh-ý Thầy. Hãy xem dò
theo đây mà day-trở trong bước đường Đạo.

Mỗi Đạo từ đây rán vẹn gìn.

Tu là khổ-hạnh khá đinh-ninh.

Lòng thánh một tấm Trời soi-xết,

Guồng rạng nghìn thu nguyệt chiếu-minh.

Gai-gốc lòn đường công trước gắng,

Thánh-hơi có lúc buổi sau đánh.

Vòng tròn chìm nỗi từ dày dì,

Công-quả tua bèn dộ chung-sinh.

Ngày 30-9-1926.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ
viết CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dẹ, chư nhu,

M... N... Không chuyện chí cần, Thầy không muốn làm
nhạc chư Tiên và chư Thần, mỗi vị đều có trách-nhiệm riêng,
con hiểu à! Xem đó thi các con khá dè-dặt, kính Thần, Thánh
cho lắn, vì thầy là bậc CHÍ-TÔN, lòng hay quẳng-đại mà

tha-thử, chờ Thần-Thánh, hễ các con có lỗi, thì cứ Thiên-diều mà quở phạt các con nghe à!

Con hiểu ý bài THI này chăng?

Âm mă đầu tiên Hạng Trong-Sơn.

Chung quí hữu-phước hạnh tao-phùng.

Hậu lai măn tăm da phi-thi,

Hữu ngoại thành tăm tái văm cung.

Sao? Nói cho Thầy nghe.

Chu nhu dăng tao văi hău Thầy.

(M... N... cắt nghĩa sai Thánh-ý).

Không đâu con! Con có hiểu hai câu này chăng?

Hòn Luu-Khoan trách dân Bồ-Tiên thi nhục,

Hạng Trong-Sơn khiết kÿ ảm mă đầu tiên.

Nghĩa là: Đời Hòn, người Luu-Khoan làm quan, hễ dân có tội thi đánh bằng roi lát, cho biết nhục vây thôi, còn nước Hạng, người Trong-Sơn, sach minh cho đến đời, cho ngựa uống nước rồi vãi tiền xuống sông mà trả; trong sạch đến đời của Trời Đất cũng không nhơ-bọn, con hiều à!

Thầy muốn dạy con, phải ỏ, và dạy nội gia-quyến con cho chánh-dáng, phải lấy lòng trong sạch đối-dài với người dầu việc nhỏ mọn cũng vậy. Con khá đọc Thánh-Ngôn và cắt nghĩa Thánh-ý Thầy cho mọi người biết.

Hạnh ngay thật là nét yêu-dấu của Thầy, con nghe.

THẮNG

Chùa Giác-Hải Saigon, ngày 15 tháng 8 năm Binh-Dần
(21 Septembre 1926)

THÍCH-CA MÂU-NI PHẬT viet CAO-DÀI TIỀN-ÔNG
ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT, CHUYỀN PHẬT-GIÁO
NAM-PHƯƠNG

Các con nghe,

Như-Nhẫn, con nghe Thầy :

Như-Nhẫn, con nghe Thầy :
Khi giảng-trần « CHÍ-TÔN PHẬT-TÔ », Thầy duy đặng
cố bốn mòn-dệ, chung nó đều chối Thầy.

Khi giáng-lập Đạo Tiên, Thầy có một trò là Nguơn-Thi.
Khi lập Đạo Thánh, thì dặng 12 mòn-dệ, song đến khi bị bắt và hành-hình, thì chúng nó đều trốn hết, lại còn bán xác thày nữa.

Còn nay, Thầy đã sắm sẵn mòn-dệ cho con cũng đã nhiều, con đừng thối chí. Thầy thường than rằng: Đạo phát trên một ngày là một ngày hại nhơn-sanh, nên Thần nôn-nóng, nhưng mà thiên-co chẳng nghịch dặng, ma quỷ hăng phá chánh mà giữ là, chư Tiên Phật trước chra hè tránh khỏi. Còn cái địa vị cao-trọng, nó làm cho nhơn-tâm ganh-gỗ, con phải lấy phát-tâm con mà dòm ngó đám sanh-linh bị phạt, luân-hồi chra dứt, thì tưởng đến Thầy mà cam chịu nhục-nhã, lòng từ-bi có vạy mới xứng đáng là tôi con Thầy.

Nếu Thầy dùng quyền-pháp CHÍ-TÔN thì mất lẽ công bình thiêng-liêng tạo-hóa. Con cứ lo lập luật để công phô-độ cho chư Đạo-hữu con hưởng chut it.

Lâm-thị ái-nữ, nếu Thầy phải đồ tội cho ai thì Thần phải nói vì con phô-độ trẽ, con nêu ra sự ngăn-cản ấy, con hiểu tại sao chăng?

Tại lời đèm pha của phái phu-nữ mà ra nỗi ấy!
Các con phải gắng sức, Thầy hăng ở bèn các con, chẳng hề bỏ các con huỗi nào, thi tướng chua ai phá Đạo dặng.
Như-Nhẫn, con nhớ lời tiên-tri của Thầy, đọc Thánh-Ngôn lại.

THẮNG

(Mồng 9 tháng 9, Binh-Dần (15 Octobre 1926)

THẦY,

Thầy hăng nói với các con rằng: « Thà là các con lỗi với Thầy, thi thày vi lòng từ-bi mà tha-thù, chờ chảng nén đặng đến oai-linh chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, vì họ chẳng tha-thù bao giờ ».

Thầy lại cũng đã nói : « Mỗi khi chơn-linh Thầy giànji Dân thi cùn-vàn-muôn-nuôn Thần, Tiên, Phật theo hầu-hạ ». Các con nếu mắt phàm thấy dặng, phải khùng-khiếp kinh-sợ vòi cùng; nhưng thầy chẳng dặng, nên tội cũng giảm nhẹ đó chút.

Thất lê là dài tội trước mắt các Đặng Chơn-Linh ấy, thầy phải « thăng » cho các con khỏi hành-phạt. Thầy chẳng buổi nào chấp-trách các con, bởi lòng thương yêu hơn chấp trách rất nhiều; sợ là sợ cho các con mất đức với chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

THẮNG

Ngày 7-10 B.D. (11 Novembre 1926)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-đè, chư ái-nữ,
Ng... nghe thầy :

Nghiệp thành trước đã có on trên,
Công-quả độ sanh khá vẹn đèn.
Đạo-đức thin soi gương tri-huệ,
Ngòm dào đoạt vị mới hầu nèn.

Hai con đã có lòng vun nèn đạo-đức; phải khồ tám thêm nữa, mà giữ cho tròn phần sự. Mùi chung-định bả vinh-hoa có, khác chi ngọn cỏ phơi sương, vùng mây giữa giò, nét đường cực-lạc, tránh khỏi đọa tam-dồ. Thầy vì đức háo-sanh, nên chẳng kề hực CHÍ-TÒN, cầm quyền thế-giải, đến lập Đại-Đạo Tam-Kỳ trong lúc HẠ-Nguon này mà vớt sanh linh khỏi vòng khồ-hải. Ai biết Đạo-tức là có duyên phẩn, ai vô Đạo-tức là số chịu hình-khổ luân-hồi; phải mau chon, bằng luyến ái sự thề, thi sau ăn năn rất muộn. Than ôi ! Thầy đã là Đặng lặp khồ-hình, chiểu theo phép còng-binh của Tạo-hòa, nhưng thầy

nhon-sanh càng ngày càng bước vào con đường hắc-ám, dè dem số phân buộc vào đó, thì Thầy cũng bắt đầu lòng, nhưng chẳng lẽ bỏ phép công-vi sah-chúng. Ấy vậy Đại-Đạo Tam-Kỳ chẳng khác chi một trường thi công-quả; nếu biết ăn-năn trước lại noi đường sáng-sủa, giờ tâm, trau đức, dặng đến hội-diện cùng Thầy, thi mới đạt dặng địa-vị thanh cao trong buổi chung-quí cho. Chúng-sanh khá nghe và xét mình cho lǎm.

THÁNH-GIÁO NGÀY KHAI ĐẠO

Ngày 18 Novembre 1926 (14-10 Bình-Dần)
Khai Đạo tại Chùa Gò-Kén Tây-Ninh (Tù-Lâm-Tự)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-đè, chư ái-nữ,

Nữ phái nghe Thầy khai tịch đạo.

Huòng tâm nhứt phiến cản Càn-Khôn,
Huệ đức tu chọn độ dấn hồn.
Nhứt niệm Quan-Âm thùy bão mạng,
Thiên niên dâng phái thủ sanh tồn.

Lâm-thi : Phong vi Giáo-sư, lấy thiên-ân Huong-Thanh.
Ca-thi : Phong ni Phó Giáo-sư, lấy thiên-ân Huong-Ca.
Đường-thi đã thọ-mạng thiên-sai, cù giữ diai-vi minh.
Còn cả chư ái-nữ Thầy sẽ lập đại-hội cho dù mấy vị
rồi sẽ phong sắc một lần.

Thầy ban on cho các con, cù hành-lễ theo lời dặn.
THẮNG

Ngày 4-11 Bình-Dần (8-12-1926).

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG
Hỉ chư mòn-đè, chư ái-nữ, chư nhu.
Nghe Thầy :

Dám dài bước lợ néo chưa quen
Tánh chất dầu trau gấm chẳng hèn
Bóng trǎi dám-dà xuân đợi chúa
Tiết nồng tho-thời hạ khoe sen
Nhành Dương nước rưới tan lòng lục
Nguồn Thành Đạo dùi lại cõi Tiên
Phuờc gấp kỳ ba Trời dẩn-dỗ
Mau chọn rán lướt tới rưng thiền.

Từ đây Thầy là đúng chủ-trung, diu-dắt các con trong đường đao-hạnh; nhứt-nhứt đều tưởng có Thầy bên các con, và đợi noi Thầy mà thôi. Đường tuy-xa, bước đường tuy gay trở, nhưng các con lướt nỗi sự hiềm-nguy, đãng đến cùng Thầy trong buổi chung-cuộc. Môn-đệ nhiều đứa lòng vẫn nhẹ tự lòng, thấy sự chi khó thi đã muốn bần-dùng thôi bước. Đại-Đạo Tam-Kỳ hoảng-khai tại cõi Nam, đã chiếu theo Thiên-Thơ hội Tam-giáo mà vớt chung-sanh, thoát vòng ly khổ, thiết-thiết, hú-hú, một mảy chi, cũng chẳng qua là mảy Thiên-oc mà thôi.

Đạo Trời mở ra cho một nước, tất là ách-nạn của nước ấy hùn mẫn, phải giời lòng trong-sạch, lấy sự nhẫn-nhin làm gương, soi minh hẳng-biết, phải thương-yêu nhau, giúp-đỗ nhau dường như con mót nhà, rồi cái thương-yêu, sự giúp-lẫn ấy, sẽ dùn chung các con vào tần chốn cực-lạc thiêng-liêng, để tránh khỏi nơi khổ-cùng tiều-tuy, khá hiết lấy.

THẮNG

Ngày 7-11 B.D. (11-12-1926).

**NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG**

Hỉ chư mòn-dệ, chư ái-nữ, chư nhu
T... Hiền-dồ nghe Thầy:

Đức tánh tàng thơ vó vị bǎn
Lộ hành an bộ Đạo tùy thân

Tâm trung cầm dắc phù vó giă
Khải chiết mai chi hữu diệt trần.

Con lấy làm hưu-hạnh gấp đãng Thầy diu bước trong nోo
Đạo nhiệm-mầu lúc non chiều bóng xé, Thầy đã có sai chư
Thần mách-bảo với con dã lầu, trí thiêng-liêng đem đàng dắt
bước con, đãng độ dẫn sanh-linh cho kịp thi-giờ trong buổi
chung cuộc của con. Vậy khá bền lòng son-sắc đãng ngày vè
Thầy, mót dia-vị xứng-đáng sẵn chờ con, khá lưu-tâm nghe.

Ngày vui-vé của sanh-linh đã mòn, họa thiên-diều đã
cận, càn-khôn thê-giai còn đeo đuỗi, dung thất-đức vó-nhân
mà gieo thảm chắt sầu trong nhán-loại. Họa Âu tai Á, sẽ lẩn
lẩn thay phiến nhau, dung luát thiên-dinh mà diệt phạt người
vó Đạo, cành-khôn cũng vì đó mà phải diên-dảo. Thầy lấy đức
hảo-sanh mở Đạo lẩn ba mà vớt kẽ hữu phần, tránh khỏi noi
buộc ràng khò phat. Ai hữu phuờc dặng để chân vào, kẻ vò
phần phải bị tâ-yêu cám-dỗ.

Than ôi! Chơi-với cả muôn triệu giữa dòng, mà Thuyền
Bát-nhã độ người không mẩy kẽ, đức thà ít có, mà tai vò-
dung chẳng thiếu chi, phong-hoa khiến suy-tồi, cang thường
càng loạn phép. Tai mọn, đức hèn, mượn chước khoe mình,
việc kinh thành Thánh-Giáo, hư thiệt, thiệt hư, đâu qua mấy
hành-tàng của tạo-hoá, nhơn-luân giữ trọn, ấy là mồi đạo
nhân, lo thành-đirc trau lồng, là phuờng thoát tuc. Mấy ai xét-
nét thế tinh, lầm kẽ khinh-khi nguồn Thánh, chư chủng-sanh
khá liệu mình.

Tr... Con nèn đọc sơ-lược Thánh-Ngôn mấy lần chót
cho chủng-sanh và phải biếu ăn-năn hồi minh trước khi cầu
Thầy.

THẮNG

Ngày 8-11 BD. (12-12-1926)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐÀO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dệ, chư ái-nữ.

T... Hai vợ chồng con có dặm kinh thành, vì Thầy đến ngày chung cuộc chặng?
Nơi trấn-khổ này dầu cho báu chí Thành, cũng khó tránh sự lối-lầm dặng, nhưng sự ăn-năn tự hối là qui báu vô giá. Các Tiên Phật xưa cũng nhiều báu đứng đặng địa-vị cao-thượng thiêng-liêng, là nhở có sự cải quá mà nên chánh-quả. Có niềm tràn, có lẵn-lóc, moi sương chiều gió, có kim-mã ngọc-đặng, có dai-cân rực-rỡ, có lẵn-lượt tranh-dua, có ích-kỷ hai nhẫn có vui-vẻ với mùi dinh-chung lao-lực, mới thấy dặng tỏ-rõ bước đời gai-chồng khốn-đốn, mới thấy cuộc nhục-vinh, buồn-vui không mấy chốc; chẳng qua là trả vay, vay trả dặng đồng cân, chung cuộc lại, thì mối trái-oan còn nǎm; mà cũng vì đó, mới thấy dặng đường hạnh-đức trau minh, trò đời chẳng qua một giấc huynh-luong. Thầy có thể dùng hai con dặng đắp vun nền Đạo, cưu-vớt sanh-linh, nhưng đức tin-ngưỡng, biết có dặng tròn, sự dày công chịu khó, vì nhơn-sanh biết có dặng bền-bí chặng?

T... Con, Đạo mở, tíc dẽ cưu-vớt sanh-linh thoát vòng khổ-hải, ấy là cho kẻ hữu-phần mà thôi.
Nếu noi thiên-co chẳng xảy ra đèn trắc-trở, Đạo Thầy chung mệt nǎm đã khääp toàn trong thế-giai, nhưng thiệt hụ, hụ thiệt, chỉ có đức hạnh của các con lướt qua khỏi mà thôi.
Thầy đã lǎm lúc nhọc-nhăn chịu theo thế mà dẫu bước dường, nhưng nhiều dừa dung thời thế ở trấn này mà phạm thượng đến Thầy, và dǎn-thúc chư mòn-dệ và chư chủng-sanh. Nếu Thầy chẳng lấy đại-tử đại-bi mà lập nền đạo, thì số của kẻ dặng vớt khỏi trầm-luân và kẻ chí Thành đã bị Thầy bói xóa hết.
Con có ngày giờ suy-nghi dã lâu, Thầy cho con xét thêm nữa dặng có đức-tánh hoàn-toàn, chừng ấy con là ái-nữ của Thầy sẽ dùng làm tay chon đem rưới giọt nhành dưng dể cưu thoát nhơn-sanh nơi vòng ly khổ từ đây. Thầy có mấy lời cung hai con sau đây:

Diu nhau đưa bước lai rùng thung,
Đằng-cát may đưa đưa bồng tùng.
Tác-hiệp săn nhờ xây bỉ-thời,
Thành-song trước định gấp thư-hùng.
Ngày thâu bóng xé oanh thưa nhất.
Mắt nhắm đường xa khách thảng dùn.
Lúc Hồn từ vịnh Trương học chưóc,
Cầm-đường tiếng hạc phuôi muôn chung.

Khá nghe và suy xét.
Thầy ban ơn cho các con.

THĂNG

(14-12-1926)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐÀO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Mòn-dệ, chư Ái-nữ, chư Nhu.
Th... Nghé Thầy con :

Thanh-nhàn muôn vạn buổi chung qui,
Giáo-hóa nhơn-sanh đúc phải vì.
Bước thế chịu dày khơi bạch-phái,
Nguồn tiên gắng lướt rạng thanh-mi.
Nau-sòng tánh gói dành trầm tuối,
Chung-dình đường qua trót mợt thi.
Giamong sáng phuộc trời soi hẫu-tần,
Chờ Xuân khải chiết dắc mai chi.

Từ đây, Thầy là đứng cầm quyền thế-giới, đã vì con mà độ-dẫn con lại cảnh thanh-nhàn cộc-lạc, vây rắn giòi thánh-đức, lấy đạo-hạnh mà giáo-hóa dám dán-sanh, phần nhiều đã còn mờ-màng trong giắc-mộng. Thầy trông-mong nơi con, khá cải.sửa chuit-it phàm tâm, thì đức tánh mới đăng trọng-vẹn. Công-quả tuy nhọc-nhăn, nhưng dia-vị cao-thượng cũng chẳng phải dễ đoạt được. Có vi chủng-sanh mà khổ tâm hành

đạo, có khó-nhọc, có dãi-dầu sương moi nắng xé, mà quên bắc phẫn vô-vị ở cõi trần này, có vây-vá néo gai-chồng lẩn theo bước đường hạnh-đức, mới có ngày vui-vé bất tan, mới có buổi an hưởng địa-vị thiêng-liêng, tránh điều phiền-não, thoát đọa luân-hồi, mới có lúc rảnh nợ phong-trần, nhàn xem sự thế, non cao suối lăng, động mát rừng thanh, là chỗ con lấp đạo-đức làm thang, để bước lên cho cùng-tột ; khá gắng nghe và hành-trình liệu bước.

Chư nhu cũng tùy đó mà sửa bước, nhơn-sanh phải thiện tâm và hết lòng vì đạo-đức mới dặng Thần Thành chứng-minh, mới có thấy ngày kết-quả dặng. Thầy vì đức háo-sanh, nên thâu nhấp nhiều đứa luong-tâm chura chánh-dáng, là Thành ý để cho chúng nó qui chánh cải tà, nhưng thói phàm-lục lung-lăng chẳng dứt, nếu Thần Thành chẳng lấy dại-từ đại-bi mà lập Đạo, thì đã để cho chư Thần Thành hành hình nặng-nè chẳng xiết kẽ. Biền khổ đã lầm nỗi chìm, mà hành dương-liêu chẳng mau với-niu, đọa trầm-luân chura chịu thoát, mà diều tinh-tội lại chác thèm, buộc thâm deo phiền, cũng tự mình tác-tệ, chờ ăn-năn rất muộn về sau, khá hiều lấy.

THẮNG

Ngày 3 Janvier 1927

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-NAM-PHƯƠNG
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-đệ, chư Ái-nữ, chư chúng-sanh.

Chư chúng sanh nghe :

Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, chiểu theo Luật Thiên-Bình hội Tam-giáo, mở rộng mối Đạo Trời, ấy cốt để duu-dắt nhơn-sanh bước lên con đường cực-lạc, tránh khỏi đọa luân-hồi và dung Thành-tâm mà dẫn dân-sanh, làm cho hoàn-toàn trách nhiệm nặng-nè của đường làm người, về bực nhơn-phẩm ở cõi trần-ai khốn-dốn này.

Than ôi ! đường Thành ít kẽ tim, mà nో tà nhiều người

đến. Trò đời lăng-xăng, cõi thê biết bao người chìm-dắm vào biển khổ, mang nǎng xác phàm, miếng đinh-chung, mồi danh lợi, giành-giựt phân-chia, mà chẳng kẽ đao-ly, luân-thường, khiến cho mối Đạo quý-báu ngàn năm, đã thành nắc thang để dắt người xuống hang sâu vực thẳm. Nhơn-loại dùng thế-lực mà cắn-xé nhau, giành-giựt nhau, quên lưỡng cõi trần này, nhơn-sanh lanh mồi đưa một vai tuồng đặc-biệt mà trả cho xong cǎn xưa, quả cũ.

Cần-khôn càng nǎo-nhiệt, ngày tàn-diệt đã hẫu-kẽ. Kẽ hữu phần dặng nắm mối Đạo Trời, dưa chiếc thuyền sen, lẩn vào nơ cao suối lăng, để rửa bớt chút bợn trần, dưỡng tánh tu thân, dẽ nâng lên địa-vị thanh-cao, lánh xa đọa luân-hồi trong lúc hồn lia khỏi xác.

Kẽ vỏ phước dung tà tam làm một món lợi-riêng, quên cả điều hành-phat đã kẽ bên mình, chời-với cả muôn triệu giữa dòng, mà chẳng chịu sớm tự hối dặng gõ lẩn mối họa sau. Hành-trình dài dẳng, mà bước tục hấy còn chờ, chẳng sớm biết mình, họa Trời đâu tránh khỏi. Khá biết cho

THẮNG

Ngày 8 Janvier 1927.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-NAM-PHƯƠNG
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-đệ, chư Ái-nữ, chư nhu.

C... nghe Thầy :

Mùa thu cảnh ướm trời về đông,
Đạo-đức soi gương đã ven lòng,
Non xé nhành thung oanh nhặt-thúc,
Bừng tà đánh hạc khách tròng-mong.
Đường trần dù muôn dùng chơn tục,
Ngườn suối tìm nơi rùa bụi hồng.
Thìn da bước diu sanh-chúng đở.
Nương thuyền mới trọn thoát qua sông.

Lòng đạo-đức của con, Thầy đã thấu rõ, nhưng gương khò-hạnh rán giỏi thèm, hần dùn-dắt sanh-linh vào nèo chánh giáo, mà lánh khỏi đọa luân-hồi, sanh nhầm thời-buổi nhơn-sanh dung gương bất đires, mà gieo họa cho bước trần; khiến cho sai-sót nèo luân-thường; hến khổ, đường mè vân cứ tìm vào, mà làm cho biển trần chẳng biết bao-nhiêu chìm-dẩm, đạo-đức chẳng rèn lòng, mà tội tình càng chác lấy; nếu chẳng có một Đặng Tử-Bi, lấy đirc hào-sanh mở Đạo Tam-Kỳ, dặng vớt những kẻ hữu căn, thi toàn thế-giới sẽ bị dǎn-dần tiêu-diệt, ngôi cựu-vị ở chốn non thẳm rùng xưa, cũng chẳng có một bức Tiên Thánh đọa trần nào đoạt lại được. Họa Au, tai A, sẽ vi Thiên-diều mà phạt kẻ bạo-tàn tội-lỗi; Càn-Khôn tiếu-tuy, mà bước tục hời chǎn-chò, nén chẳng sớm xét minh, để buồi ác xé, trắng ta, nước dời cạn hực, thuyền Bát-Nhá đã lướt qua, nhành dương-liễu hết roi giọt từ-hi, thi ăn-năn rất muộn. Khá biết lấy, chư chúng-sanh hãy nghe.

THẮNG

21-1-1927.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-đệ, hỉ chư Ái-nữ, chư Nhu.

Chư nhu nghe :

Nguồn Tiên, nèo Phật, từ trước đến giờ, vẫn chở kẻ hữu phần, hữu-đức, hữu-công, tu-thân, dưỡng-tánh, mà lánh khỏi thời đời mè-muội này. Biển khổ lầm chòi-voi, mà khách phạm hằng deo-đuỗi; Đài nghiệt-cảnh rọi chẳng biết bao nhiêu tội-tinh, mà chốn tội-tinh lầm người dưa chon tim đến. Kiếp phù-sanh không mấy chốc, đài mộng-ảo chẳng là bao, sanh đựng nên người, chen vai vào vòng thế-cuộc, có khác chi kẻ bị đày vào biển khổ, đẽ làm xong nhàn-sự, dǎng chuộc thừa tội tiền-khiên; bao nhiêu tiếng khóc cầu cười, thế-lộ bước dã mòn, mà giặc mộng trần chura thức-tỉnh. Cang-thường diên-đảo, phong-

hóa suy-vi, những mảng ghét lầm nhau, gianh xé nhau; mỗi Tôn-giáo phân chia, Đạo nước nhà chẳng doi, chánh ta, ta chánh nam phán, còn chút hơi thở ở cõi trần, mà tinh-tinh dọc ngang chura chịu dứt, mòi mai hồn xuống Diêm-đài, khổ A-tỳ, bão sao không buộc trời.

Đạo Trời khai, dǎn bước lõi-lầm, đem kẻ hữu căn hành vòng phiền-não, nếu chẳng bã-biron nhặt-thúc bông thiều, kiếp phù-sinh qua đường nháy mắt, Hãy biết lấy !

THẮNG

22-1-1927.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Th.., nghe Thầy :

Tr... Hiền-đò.— Trương Thiên-phuc Thầy trần-thần, con đặng phép mặc hầu Thầy; còn N. đợi y-phuc rời, sẽ trấn-thần luôn.

Gởi nhuần đirc trước rạng thôn-lân,
Đạo Thánh dùi chon bước khởi lân.
Cội bá chở khỉ về cự-lạc,
Mẫu thiền ấy buổi nhuộm đài-cản.
Tranh khoe nguyệt rơi lầu sông Vị,
Mây tỏa sương phơi bạc đánh Tân.
Thành dã trau gương sanh-chứng đở,
Thuyền kè gió lướt, thoát mè-tân,

Tr... Thầy rất đẹp lồng, dặng Môn-đệ ái-kính như các con yêu-dấu nơi Thánh-địa này; đường tan-khổ lầm vày-vò buỗi an-nhàn đâu kẻ hưởng, tuồng thê cũng gay-go, mà bước trần càng khốn-đốn.

Sanh ra phận làm người, đǎ mang vào mình một trách nhiệm đặc-biệt, phải gắng-sức làm cho hoàn-toán, hầu chờ buổi chung-qui, tương-công chiết-tội, tiêu quả tiền-khiên mà

nàng mìn vào địa-vị cao-thượng hon phầm vò-vị chốn sóng mê này.

Thǎm-thoắt ngày thǎm thoi đưa, bóng thiều-quang nhặt-thúc, sen tàn cúc rǔ, dòng mǎn xuân vè, bước sanh-ly dǎi lǎm nhuộm mǎu sầu, mà con đường duc-vọng chẳng còn biết đâu là noi cùng-tận. Lợi-danh xao-xř, chung-dinh mō-màng, cuộc vui-vè chẳng là bao, mà chốn ðoa-dày chen chẳng mǎn. Nỗi đau-thuong bè ấm-lanh, nǎo tiểng khóc dến cầu cười, co-duôi, duôi-co, dở bước dến cảnh sầu, thì thấy chẳng lả chi hon là mồ hoang cỏ loạn, đồng trống sương gieo, thò lǎn ác tà, khách trǎn nào ai lánh khỏi ! ðao mǎn tim dến, lấy hanh-đức giòi tâm, mượn nǎu-sòng lánh thẽ, càng dùi sanh-chung, càng bước, bước càng cao, lèn tột mây xanh vẹt ngút trong vào cảnh cực-lạc an-nhàn, non chiểu hạc gáy, động tối qui chầu, áy là khách Tiên-gia, lánh khỏi ðoạ luân-hồi nơi cõi thế vè. Mau bước găng tim đường, kẽo rìng chiểu bóng xé, chung sanh khá biết cho.

THẮNG

Ngày 20 tháng 12 Binh-Dǎn (23-1-1927)

**NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ
viết CAO-DÀI GIÁO-ÐẠO NAM-PHƯƠNG**

Hỉ chư Mòn-đé, chư Ái-nř

Rừng thiền ác xé khuất non Tân.
Vây-vâ từ dày khỏi nhoc thân.
Bèn dà tua thin trau ðao Thành,
Ra công khá gắng dắp nền nhán.
Gấp chiều nhạn trồ ðè rìng trước,
Đợi lúc thuyền nương lanh bến trần.
Mái tóc sương pha thiều nhặt-thúc,
Sanh-linh dộ dǎn hướng Thiên-àm.

Chiều thu nguyệt xé, non nhạn ngày thâu ; lǎn-hǎn ngày tháng qua mau, buỗi xuân ngoảnh lại đà xa lắc. Nếu chẳng bền long theo něo chánh, mà thoát lối sóng mè, thì cǎn-quả trả vay, chẳng biết ngày nào tiêu-tận dǎng.

Non cao, suối lặng, tim dến rìa bụi hồng. ðạo-đức làm thang, dě lèn dia vị thanh-cao, lánh khỏi đường tội-lỗi ; thưởng-phat hai đường, găng công-trinh sě rõ.

Thầy ban đầy ơn cho các con.

THẮNG

Thầy dě lời cho con rõ, cảnh vui-vè vè sau của gia-quyến con, ðạo-đức soi guong, đem vè chung mě něo ; dẫu cho sang vinh trǎm mői, tiền của muòn chung, măy kě dặng tìm dến địa-vị an-nhàn xú áo phòn hoa, dě guong soi hau thẽ. Một nhà sau gấp-gōi, ngàn trước vẫn an vui. Áy là nhirt mòn hạnh-phúc vây.

THẮNG

Thầy ban ơn các con.

Ngày 20-12 Binh-Dǎn (23-1-1927)

**NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ
viết CAO-DÀI GIÁO-ÐẠO NAM-PHƯƠNG**

Hỉ chư Mòn-đé, chư Ái-nř

Rừng thiền ác xé khuất non Tân.
Vây-vâ từ dày khỏi nhoc thân.
Bèn dà tua thin trau ðao Thành,
Ra công khá gắng dắp nền nhán.

Gấp chiều nhạn trồ ðè rìng trước,
Đợi lúc thuyền nương lanh bến trần.
Mái tóc sương pha thiều nhặt-thúc,
Sanh-linh dộ dǎn hướng Thiên-àm.

Ngày 20 tháng 12 Binh-Dǎn (23-1-1927)

**NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ
viết CAO-DÀI GIÁO-ÐẠO NAM-PHƯƠNG**

Hỉ chư mòn-đé, chư ái-nř

Chiều thu nguyệt xé, non nhạn ngày thâu ; lǎn-hǎn ngày tháng qua mau, buỗi xuân ngoảnh lại đà xa lắc. Nếu chẳng bền long theo něo chánh, mà thoát lối sóng mè, thì cǎn-quả trả vay, chẳng biết ngày nào tiêu-tận dǎng.

Non cao, suối lặng, tim dến rìa bụi hồng. ðạo-đức làm thang, dě lèn dia vị thanh-cao, lánh khỏi đường tội-lỗi ; thưởng-phat hai đường, găng công-trinh sě rõ.

Thầy ban đầy ơn cho các con.

THẮNG

*Huong bay rìng trước nực mũi thung,
Đạo-đức đem vè một něo chung.
Cõi thẽ chò qua đường măy dǎm,
Non thǎn dợi lóng nhac nǎm cung.
Ngày vè thác tinh Trời trua sóm,
Non rạng an nui cảnh bá lũng.
Chuốc lanh tim Tiên đời dě dẫu,
Guong soi hau thẽ vẹn Nam-trung.*

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Mòn-dè, chư Ái-nữ.

N... nghe Thầy :

Đóng-đinh trở gót lại ngôi xưa,
Tuổi ấy quí-y nhắm đã nra.
Sản hoạn cùng đường guong ngọc rang.
Nguồn đào đê bước mảnh xuân thra.
Nhàn chiêu nhất-thúc đời vay trú,
Non xé quanh-co neo lợc-lura.
Khô-hanh đê lòng công-quả gắng,
Lành trần chí nệ nỗi cay chua.

Thầy trước đã có sai chư Tiên Phật, dung huyền-diệu mà
cho con lòng tin-ngrõng. Ấy là muỗn dùn hước dường đạo-đức,
bắc thang mây, đê độ dẫn con trở hồi ngôi cũ. Thiên-cơ Thầy
đã thố-lộ nơi Th... rán xem lấy dò mà liệu trong lúc sau này.

Hiếm chi bắc Thành bị đày vào chốn trần-ai khổ-nhọc,
chim đầm nơi bến khô sông mê, dan-diu lấy sự say vui mùi
thế-tục, bước đến cảnh kim-mã ngọc-đàng, mà phui hết lòng
đạo-đức, khiến cho ngôi cự-vị phải chịu trời phuôi dòng sông.
Mà vì đó thuyền bát-nhã khó nương cùu-vót đặng.

Vày gắng khổ tam, giữ lòng đạo-đức, mà vẽ bước cho
đời sau, lập công-quả đặng chờ ngày chung cuộc, phui nợ trần-
ai đem tẩm lòng thiện-niệm đến Tam-Giáo-đài mà phục hồi cảnh
cũ ; rùng vắng non nhản, suối chảy tòng dura, hành chốn đoa-
đày đã bấy lâu ràng-buộc. Cảnh gia-đình phải tiễn-liệu, Thầy
để lời con tua gắng chí, chừng sửa luật phải có mặt nơi Thành-
Thất. Sau này con dặng cầm-quyền trong bước Đạo, mà dẫn-
độ sanh-chứng nơi đây, là nơi Thầy đã dặng nhiều Mòn-dè
yêu-dáu.

Thầy ban ơn cho các con.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dè, chư ái-nữ.

H. nghe Thầy :

Thuyền khơi gấp gio cảnh bướm truong.
Điu-dắt Đạo mầu néo chánh nuong.
Mùi thè xua còn lẩn bụi trược,
Mạch sầu nay rửa bến sóng Hƣong.
Chiều xuân strong tỏa lồng sân hoạn,
Dăm liêu trắng soi rạng bước đường.
Trăm hạnh đê lẩn sanh-chứng dẫn,
Non Thần vẹt ngút tới tim phuong.

Đời thăm-thoắt, thế gay-go trãm năm thoát qua điệu đầu-
bõe, khách trồn, hỏi có bao nhiêu kẻ lấy danh-phận đem vào cảnh
tuyễn-đài, đê nâng mình lên địa-vị cao-thượng đặng chặng ?
Ngày xuân gần mòn-mỗi, khá sớm biết trau xuân, ấy
là phuong-châm dẫn đàng khách phòn-hoa vào nơi cực-lạc.
Thầy khen lòng thành-kính của con, rán đò-dẫn sanh-
linh, ngồi cự-vị ngày sau chặng mất. Thầy ban ơn cho gia-
tộc con.

Thầy ban ơn cả các con.

THẮNG

TÂY NINH (Chùa Gò-Kén), 12 tháng giêng, Bính-Mão
(13 Février 1927)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Thầy đã lập Đạo nơi cõi Nam này, là cốt để ban-thưởng
một nước từ thuở đến giờ hăng bị lầm cõi thanh-nó của
Thầy. Thầy lại tha-thứ, lại còn đến ban thưởng một cách vinh
diệu. Từ tao Thiên lập Địa, chưa nước nào dưới quả địa-cầu

68 này đãng vậy. Cốt đẽ ban thưởng các con, thi các con hưởng phần hon đã đáng, lẽ nào Thầy đã để phần nhiều cho các nước khác sao !

Ôi ! mà hại thay ! thảm thay ! đau-dơn thay ! « Hòn Ngọc »
đẹp-de quí-báu dường này, Thầy đến cho các con, các con lại
học kiêu-căng, trè-nhin. Thầy đã chán mắt thấy phái nữ hành
Đạo thế nào, biết bao phen Thầy buồn, mà buồn rời lại giàn,
muốn chảng lập nǚ-phái mà làm gi. Nhưng trai gái cũng đồng
con, Thầy không nỡ dành lòng từ bỏ, Thầy lại thương con
(1) nên đã lầm phen lấy khảo trù công cho con trở lại phẩm
cũ, bởi một lời đã hứa với QUAN-ÂM, Thầy mới nhứt-định
dành phần công-quả ấy cho con. Con ỏi ! Thầy thấy con đau-
thảm bấy nhiêu, mệt phen lầm-lỗi lẽ nào bỏ nghiệp muôn năm.

Con coi đó mà coi, Thầy thương con là bao-nhiêu ? Thầy
giữ nǚ-phái lại cũng vì con. Thầy kêu nó không đến, Thầy
day nó không nghe, muốn phạt cho đáng kiếp mà bụng cũng
chẳng dành. Con là chi, Thầy đến lập Tam-Ký Phô-Độ, chỉ vu
một chữ « HÒA », con liệu dura nên, dung dẹp lòng con, kêu
tên cho Thầy phán-đoán. TR... ! con giúp em nghe !

THẮNG

Ngày 18 tháng giêng Đ. M. (19-2-1927)

QUAN-THÀNH ĐỀ-QUẢN

Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội, chư chủng-sanh,

Quang-minh huệ nhần chiếu kiền-khôn,
Thánh-đức lưu tâm quốc bảo-lòn.
Đề Việt san-hà chung hạnh đạt,
Quân-tranh thế-giải Đạo khai mòn.

QUAN-ÂM GIÁNG CƠ

Thường-Cư Nam-hải Quan-Âm Như-lai
Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội, chư chủng-sanh.

(1) Con, là bà nǚ Đầu-Sư LÂM-HƯƠNG-THANH.

Nam-thành Chánh-giáo cứu sanh-linh.
Hải-đức dường chi cãi thê tình.
Quan-niệm Thiên-ân tai-ách giải,
Âm-phong nhứt tân chiếu đon-định.

LÝ-THÁI-BẠCH GIÁNG-CƠ

LÝ-BẠCH. — Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội, chư chủng-Sanh.

Thái-hòa dương thanh Đạo nam khai,
Bạch-tú Thiên-dâng dắc cảm hoài.
Kim-túc liên tám cõi hẫu-thé,
Tinh-hành lộ dãm chiếu vân-Dài.

Chư chủng-sanh khá đại tịnh đãng tiếp già Đắc Từ-Bi.

Ngày 18 tháng giêng Đ.M. (19-2-1927).

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ VIẾT CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Thầy để lời mừng các mòn-dệ nơi đây có da kinh-thanh
và lo phản-sự mà dùi-dắt sanh-linh bước vào nో chánh.

Đạo phát trẽ một ngày, thi nhân-sanh tội-lỗi cả muôn-
ngàn, vì vậy mà Thầy muốn cho mỗi đứa đều đẽ lòng lo-liệu
chấn-hưng nền Thánh-Giáo.

Điều Thầy vui hơn hết, là muốn cho các con thương-yêu
giúp lân-nhau, như con mót nhả, phải đồng-tâm hiệp-chi, chia
vui sört nhọc cho nhau, nương-đỗ dùi-dắt nhau, đem lên con
đường Đạo-đức, tránh khỏi bến trấn-ai khốn-dốn này, mà cả
muôn triệu sanh-linh đã chim-dǎm, vì mồi phù-qui, bả vinh-hoa.

Thầy tróng-mong nơi các con, chờ nên vì chuyen nhò-
mọn phàm-tục, mà bứt hẳn mối tương-thân, trung-ái, thi
chẳng phải là đức-tánh của tu-hành đó.

THẮNG

cết, mà bước đến cảnh nhàn. Cảnh ấy, tuy các con không thể thấy, nhưng mà các con có thể đến để, là ngày nào các con rõ để, lẽ, đạo mà Thầy đã đem chỉ cho tận nơi, nếu các con phán-chí về Đạo, thì ngày đặt mục-dịch ấy cũng chẳng xa chi.

Cảnh nhàn chảng phải đâu xa, chỉ ở nơi địa-đàng đây, mà vì nhơn-loại không dè ý tìm ra, cứ theo một lối thấp hèn mà quên đàng cao-thượng.

Các con phải biết trong Trời-Đất, nhơn-sanh là con qui của Thầy, nên Thầy hẵng để ý lo-lường cho chúng con biết hối-ngoại, hầu chung hưởng phước lành.

Thầy hỏi : Chủ-ý các con có phải vậy chăng ?
Tr. : Con nói cho các em con nghe !

THẮNG
(28 Fevrier 1927)

Cảnh nhàn chảng phải đâu xa, chỉ ở nơi địa-đàng đây, mà vì nhơn-loại không dè ý tìm ra, cứ theo một lối thấp hèn mà quên đàng cao-thượng.

Các con phải biết trong Trời-Đất, nhơn-sanh là con qui của Thầy, nên Thầy hẵng để ý lo-lường cho chúng con biết hối-ngoại, hầu chung hưởng phước lành.

Thầy hỏi : Chủ-ý các con có phải vậy chăng ?
Tr. : Con nói cho các em con nghe !

THẮNG
(28 Fevrier 1927)

Cảnh nhàn chảng phải đâu xa, chỉ ở nơi địa-đàng đây, mà vì nhơn-loại không dè ý tìm ra, cứ theo một lối thấp hèn mà quên đàng cao-thượng.

Các con phải biết trong Trời-Đất, nhơn-sanh là con qui của Thầy, nên Thầy hẵng để ý lo-lường cho chúng con biết hối-ngoại, hầu chung hưởng phước lành.

Thầy hỏi : Chủ-ý các con có phải vậy chăng ?
Tr. : Con nói cho các em con nghe !

THẮNG
(28 Fevrier 1927)

— 28 —
NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG
Hỉ chư mòn-dệ, chư ái-nữ, chư chúng-sanh,
Thầy mừng cho các con có phúc-hạnh mà biết dè ý vào

Ngày 19 tháng giêng Đ.M. (20-2-1927)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dệ, chư ái-nữ, chư chúng-sanh.
Chư chúng-sanh nghe :

Đạo Trời khai ba lượn, nguồn Thành độ muôn người, thin lòng dè bước vào mèo thằng đường ngay, mà kiếm cho thấu-dáo mồi huyền-vi. Tao-Hóa đã sắp-bày độ-dẫn, nhuần-gội ân-huệ cho sanh-linh, đường buồi hụt-nguồn này.

Ai là khách hữu-phần, ai là người vò-quả, tánh thiêng-liêng đã vì công-ly mà ra tay té-dộ, vớt kẽ giữa bến tràn, khá biết thời-thế lẩn vào nương-dựa bóng Thái-Dương, để bước vào con đường minh-huệ, tìm suối lặng, non Thần rủa chút bợn nhơ đã vì phong-trào mè-muội, mà cam chịu lấp kín gót tràn.

Ta, vì lấy đirc hảo-sanh, mượn giọt từ-bi, hởi Tam-giáo mà rười khắp Càn-Khôn, để độ rước những bậc chí Thành đọa tràn, trước kỵ Thiên-diều hành phạt.

Hoa Âu, tai Á, sẽ vì noi Thiên-thơ mà sát-phat, gieo sầu dè thảm, cho những giống dân nào, đã vì hung-bạo mà gây nên điều thần-oán khắp cả Càn-Khôn này.

Ai mau bước đặng gặp mối cảnh dǎn-truyền, mà lần lập công chiết quả, để lánh cả muôn điều phiền-não về sau. Chúng-sanh khà biết cho !

THẮNG

Ngày 20 tháng giêng Đ.M. (21-2-1927)
NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐỀ
viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dệ, chư ái-nữ, chư chúng-sanh,

Thầy mừng cho các con có phúc-hạnh mà biết dè ý vào

phải đỗ vò Bào-Cà-Na 27 thước Langsa, nghe à! Từ vuông 27 thước mỗi góc của Đài Bát-Quái, nghĩa là hình nhà tròn có 8 nóc, cao trù đất lèn thèm 9 thước Langsa, làm 9 nóc rộng bao nhiêu tuy, trên điện Bát-Quái bồ cao 9 thước, hình nóc tròn mồ lén, chỉ có 8 nóc, cho phản-minh; trên đầu đài phải đẽ cây đèn xanh. Kế nữa là Chánh-Điện, bồ dài 81 thước, bè ngang 27 thước, Lão phải vẽ mới đăng. Hai bên Hiệp-Thiên-Bài bên mặt thì có Lời-Âm Cỗ-Đài, bên tả thì có Bạch-Ngọc-Chung-Đài, Lão phải vẽ mới đăng.

HỘ-PHÁP, THƯỢNG-PHẨM, nội trưa này phải cắm một cây viết vào đầu cõi, lấy một miếng giấy lớn, vào Điện BÌNH-THANH phải có măt, còn kỵ dữ không cho ai vào

Điện hết, nghe à!

Phải mua khoảnh đất Bào-Cà-Na làm Động-Đinh-Hồ, nghe à!

THẮNG

LÝ-BẠCH

Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội.

Chư đạo-hữu, lúc này đã đến buổi người hành-khách phải trải qua một lối chông-gai. Muốn bước khỏi, cần phải có bến chí-tan-tâm, và phải gắng xem Đạo-đức là trọng hơn muôn việc vui thích ở cõi trần này.

Đạo tuy gần thành, nhưng còn phải chịu nhiều việc trắc trở nữa, ấy là lúc các đạo-hữu gặp một trường thi rất khó trong buổi rốt. Sự phô-đô, Thiên.co đã định, sức người cũng khó vượt qua. Bần-Đạo chính để lời cho các Đạo-hữu rõ đăng luru-tâm mà hành-sự, chờ con đường tuy chơn-chở, triền núi vẫn khó qua, song ngọn đèn Trời đã chiếu tỏ mà diu-dắt các đạo-hữu, thi nhiều ít gì, rồi sau cũng đến chốn dược. Hội Tam-Giáo đương chầu Đức Từ-Bi định khai Đạo cho khắp nơi khác đăng hiệp theo lẽ Trời cuối kỳ Hẹ-Nguon này.

THẮNG

(3-3-1927)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-BỀ VIẾT CAO-DÀI GIÀO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Nguồn đạo đã gọi khắp sanh-linh mà noi đây vẫn còn mờ-màng trong mòng-diệp. Nhân-sanh chura dẽ thoát được cảnh truy-lạc ở cõi trần mè-muội này: lành ít, dữ nhiều, phước nhỏ, tội thêm, ấy chẳng qua ách nạn thiêng-co đã sắp bày hành phật. Con cũng đồng thương, nhưng khi số phải mang lấy về buổi sau này, Thầy cũng đau lòng mà nám cơ huyền-vi lạo-hoa. Thầy hẳng rõ chí hành-tàng chơn đảo của các con, nhưng nhơn-lực khó lướt qua Thiên-co, các con cùi đường ngay bước tới đợi ngày sẽ lập chút công-trình để lướt khỏi lối gai-chông, vẹt ngút mây xanh tìm vào cảnh thiêng-liêng mà rìa sạch bụi hồng, khách trí nhàn dời ấy là buổi chung-quí của bắc chí-thanh vậy. Xôn-xao gió-huì, mờ-mệt tường dời, mồi phú-qui, bả công-khanh, mây kè biết nhuộm nét nâu-sòng, lanh cả muôn sự náo-phiền mà khách trần đều gọi là vinh-diệu. Thảm thay! mà cũng tiếc thay! Gió khua khua thuyên đưa, nhạn vè rừng cũ. Con đường đạo-hạnh đợi buổi khuất đầu mờ-mệt nét rêu-phong mới sửa-soạn lần-chon, ầu dẽ biết vò phần hay hữu phúc.

THẮNG

(3-3-1927)

THẦY các con!

Thầy để lời cho các con rõ rằng:

Đường Đạo ngày hôm nay, các con đã tiến nhiều. Trách nhiệm muôn cho hoàn-toàn, cần phải bước qua mấy sự trắc-trở mà đạt được mục-đích cao-thượng.

Phần nhiều trong các con đã chịu lao-tâm tiêu-tử vì lòng kinh-mến Thầy và vì chung-sanh mà toan đột-rồi, nhưng cũng có nhiều đứa dung tà-tâm mà làm cho có sự thán-oán trong nèn Đạo của Thầy. Thầy đã lấy lòng từ-bi và đức háo-

(2-3-1927)

sanh mà dùu-dắt các con thi Thầy chẳng dung sự khinh-trọng mà làm cho chính lòng các con, chẳng lấy hành-tàng bất-chánh mà làm cho mắt điều hòa-nhã. Con một nhà, đãi đồng một bực; đứa thua sút, yếu thê, lại đỡ-nâng dùu-dắt nhiều hơn dìu-thể trọng, sinc nhiều.

Thầy cũng ghe phen muôn phật những kẻ lấy bức phẩm của phàm mà gây nên rối-rãm trong Đạo, nhưng chẳng nỗi. Chúng nó đã bị Thánh-Thần biền chép, ngày chung cuộc sê liêu tội phát lat mà thôi.

Nơi trần này, thiếu chi bức giả-dối, các con có tin ai cho bằng tin cậy nơi các con? Nhiều kẻ dụng thế để cầu Thầy, chờ kỳ thật là chúng nó muôn tìm cách dòm hành mong các con làm mà bại-lộ cơ-quan mặt-yếu mà thôi.

Cơ mầu-nhiệm đã định nơi Thiên-thơ, Đạo mở chû-y dùu-dắt những kẻ hữu phàn, đãng rán cung nhau dắt len khôi con đường trác-trở, vẹt néo chòng-gai, bước tân đến thang trời hối-hiệp cùng Thầy trong buổi chung-quí. Đặng cùng không do noi tâm chi của các con!

Thầy chẳng lẽ tốn việc Thiên-cơ cho cùng tân đãng. Tr...
T...H... trách-nhàm gần xong, công quả hầu mân, nên mới xảy ra việc buộc ràng ấy. Nếu chẳng vậy, thì chúng nó chẳng khỏi một họa to đến bèn mình. Ấy là Thầy cãi cơ Trời mà cứu chúng nó đó. Sự yên-tịnh và sự hòa-bình là hai điều Thầy dung mà gieo mồi Đạo. Biết bao lần sanh-linh đã đổ máu vì Đạo! Thế mà có thành được không?

Thầy vì đó mà phải để cho các con chịu phiền-não mà hành đạo cho vẹn-toàn.

M...N...S... Từ đây có đòn như mấy kỵ rời đây, Thầy cho phép chẳng vụ tất đến, vì đã thắt công mà chẳng bô-ich chi. Các đường néo mà các con sẽ đi đến, Thầy đã liệu-biện. Có mau lăm cũng chẳng tới trước, mà chậm lăm cũng không trễ bước đường. Hành-tàng do nơi Thầy mà thôi. Sự trắc-trở chẳng qua là làm cho các con chịu nhọc thêm một thì mà thôi.

Nhưng, nếu trong mòn-dệ đồng tâm-chí như mấy con đây, thì đường đi của các con sẽ vui-vẻ troi-cười, chẳng chí chính lòng nhau đãng... Các con nên suy-nghĩ.

S... bạch Thầy sự T.M. . . .

Cười! Thầy chẳng khi nào dụng những kẻ ấy vào nền đạo bao giờ. Than ôi! tiền lớn, bạc nhiều, món ngon, vật quý hay xiêu lòng phàm phu. Của bát nghĩa kẻ trần còn chẳng chịu dùng thay!... Người Hàn-Tín xưa, nếu chẳng trở lòng nạp bạn, thì chẳng bị thác vô-cớ. Còn người Trương-Tử-Phòng, nếu chẳng Phạm-Tăng eái trời làm lếu, thì ân-oán đèn-trả chẳng mấy hồi. Thầy đã nói các con phải nhọc hơn một thí mà lướt mấy sự ấy có là chi. Các con nên hiểu.

THẮNG

~~~~~

(5-3-1927)

THƯỞNG-CƯ NAM-HẢI QUAN-ÂM NHƯ-LAI

Hỉ chư đạo-hữu, chư đạo-muội, chư chúng-sanh.
Thiên-phong bình-thân.
Chư Đạo-muội nghe,

Thiếp lấy làm hân-hạnh được trông thấy lòng thành kính của chư đạo-muội. Từ đây khâ chung hiệp nhau mà lo diu-dắt dần sau bước tới; nhiều đạo-muội chẳng dẽ trọn lòng về nền Đạo, phải rán công thêm nữa, đãng làm cho dáng nét yêu-dấu của Đặng CHÍ-TÔN cho nở mày khách quần-thoa cõi Việt. Đều thăng-lhưởng chẳng mất phần, ngày giờ nhặt-thúc, nếu dien-tri thi bước đường sau khó theo dấu. Thiếp dẽ lời mừng chư đạo-muội khá chịu nhọc mà làm cho trách-nhậm hoàn-toàn, ấy là điều Thiếp trông-mong noi các Đạo-muội vậy.

“Làu soi gương hạnh rạng Nam-hoa,
“Sau trước rồi đây cũng một nhá.

“Liêu yếu đậm đường dùi liêu yểu,

“Tranh xưa thèm rõ cảnh liên-loá.

Chữ Đạo-niều, chữ Đạo-muội, khá lưu tâm.

THẮNG.

(5-3-1927)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ

viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-đệ, hỉ chư Ái-nữ, chư nhu.

K... khá nghe Thầy :

Rừng thiền nhặt-thức tiếng chuông trưa,

Phước gấp về Ta buỗi đã nira.

Néo hạnh làu soi gương nguyệt thắm,

Sân ngó rạng vẻ cảnh thu dưa.

Mai tần tuyệt xǔ đài thay-đồi.

Điều tần hiền thăng khách lọc-lira.

Mùi Đạo gắng giờ lòng thiện-niêm,

Duyên mai tìm lại phẩm ngói xưa.

Màn Trời che lấp dấu trán, Đạo Thành dắt-dùi bước
tục, cuối hạ ngoron biết bao đời thay-đồi. Trái cầu sau mươi
tám năm bỗng nhiên có một lần yến-sáng thiêng-liêng đê thíc-
tinh khách phảm, chiểu dẫu người hữu cẩn hầu cứu khôi họa
thiên-điều, sê vi hung-hao của sanh-linh mà diệt tận. Chói-với
biết bao người giữa lượn sóng trầm-luân, mà con đường xô-
đẩy khách tràn vào chốn dâm chinh hẳng về cảnh cung sầu
cho nhơn-loại. Đường tội phước chẳng biết cán, gương dứ
lành không đê ý. Triển cao, vực thẳm, rìng trước, non xưa,
cánh vẫn đợi kẻ tìm về, nhưng giọng ai-oán của khách lạc
đường chẳng thể vạch trời xanh soi thấu. Nào nhân xưa, nào
đức trước, nào sách Thánh, nào lời Hiền, trải qua chua trǎm-

“nǎm mà cuộc cờ đời đã rũa phai hạnh đạo. Thé thì nhơn-loại,
nếu chẳng có mồi huyền-vi đê nhắc chừng tam-tánh, sê vi mồi
danh-lợi, miếng đánh-chung mà cắn-xé, giết-giành, giết hại lẫn
nhau cho đến buỗi cùng đường, rồi vi hung-hao ấy mà cõi
đinh-hoàn này chẳng còn sót dấu chi của nhán-vật cá.

Đạo Trời soi gương rạng, khá biết tĩnh mông hòn, kiếp
sanh chẳng bao lâu, đừng đợi đến ngày cung tận. Nơi trường
thi công-quả, nên cần lấy phước phẩn, chẳng sớm trau thân
rừng chiêu ác xé.

Chứng-sanh rán biết lấy,

Thầy hằng hẳng muốn cho các con hiệp chung nhau, mở đường
chánh-giáo, phải biết trung-thân, tương-ái, chia vui sút nhọc
cho nhau mà dùi-dắt chung-sanh. Nếu vi chút phàm tam mà
chia đường phán néo, ghét nghịch lẩn nhau, các con sẽ treo
gương hất-chánh cho kẽ sau, lại nền Dao cũng vi đó mà khó
mau thành' đăng. Các con khá đê ý đến, ấy là các con hiến
cho Thầy một sự thành-kính trọng-hậu đó.

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

Ngày mồng 4 tháng 2 Đ.M. (7-3-1927)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ

viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Chư mòn-đệ ! nghe Thầy :

Trót hơm năm trường, các con đã lấm nhặc-nhần vì Đạo-
đức đọ-roi sanh-linh, phẫn nhiều dã lao-tâm, tiêu-tứ gắng làm
cho chấn-hưng nền Dao của Thầy, đã vi đức háo-sanh mà gieo-
truyền, đê cùu-vớt những kẻ hữu-phẩn, mà vi tiền-cǎn hau-
quả, phải bị dǎm-chim nơi bến sông mê này.

Thầy nǎm mày huyền-vi, hăng lấy can thiêng-liêng mà
day-trở mày càn-khòn, vì vây thế-cuộc phải tuần-huờn, hầu

Thánh-Thất cho hoàn-toàn; mỗi đứa đẽ chút-it gâng-tắc vào đó; ấy là nơi bia-tạc tên tuổi của các con về sau, đẽ soi gương dùi đàng hâu-tấn. Các con khá biết cho.

Tr... chư nhu cầu Đạo đều dặng thâu-nhập, con cũng cho các Đạo-hữu rõ rằng: Tân-luật đă lập thành, Hội-Thánh cứ đó mà ban-hành, đó là hay vè đạo-đirc và nhân-sự của các con.

THẮNG

Trường công-quả đă hồn-mẫn, các con lại phải đến cảnh

gay-go; vó kỵ ướm ngáp-ngừng, mà cánh hồng toan luốt gió.

Phần nhiều hữu-công mà chưa tận chí, không vì sanh-chứng giữ phảm-hanh hoàn-toàn, cho dáng nét yêu-duong của Thầy, đă vì các con mà bối-hóa. Thầy đã nói: Thiên-cơ phải do noi tâm-hanh của các con, mà xây-dỗi máy huyền-vi, vì vậy Thầy phải đổi cơ mầu, dung sự hòa-hình yên-tịnh đẽ dẫn các con cho vẹn bước trong đường đạo-đirc; xura đă lǎm phen nhân-sanh phải khồ-tâm hi-sinh vì nền Đạo, nhưng mà tàn lối ngưỡng-trong rồi, thi phản-ván đời-dỗi, tang biến thương dồn, rốt cuộc lại, mỗi thân-ái của sanh-linh chưa vầy-hiệp dặng.

Thế thi kẻ hung-bạo, luồng muron thế-lực phàm-phu đẽ khuấy-rối, làm cho bước đường êm-thẳm, phải hóa ra gay-trò. Biển dương lăng, trời dương thanh, đẽ chỉ sóng khوا nước nhẵn, mây ưng non bạc. Lǎn tang-thương gần khói, đường đạo-hạnh chở dàn-dà, công vẹt ngút mây xanh của các con, sẽ làm cho sáng-sủa, bách-minh, cho bước đường sau này do theo dấu ấy, mà lǎn đến cõi vò-ru, đẽ bước khỏi lối nhoc-nhắn ban-sor khai-dẫn. Thầy vi đó mà cǎi-dẫn bước đường của các con; nǎo phiền thành vui-vé, đường gai-gốc hóa ra néo êm-dềm, lo lắng phải ra troi-cười, mồi-mòn thành phẩn-chắn.

Công-trinh của các con bót nhoc; bắc phảm các con tuy bớt cao, nhưng sự yên-tịnh ấy, sẽ làm cho Khắp cả nhon-sanh đều được hưởng.

Cơ Tao-Hóa như thế, các con có hiểu chăng?

Tr. Con rán kiém hiểu ý Thầy, chư mòn-dẽ cũng vậy.

Điều cần nhứt, là mỗi đứa đều lưu tâm, rán lo việc

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ

viết CAO-DÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư mòn-dẽ.

T..., từ nền Đạo khai-sáng dặng gieo truyền mối chánh-giáo đến nay, thi phần nhiều mòn-dẽ trọn tắc thành mà dùi-dắt sanh-linh và đắp-vun mối Đạo Trời, ấy là những đứa thầy đă tin cậy, dặng gia-công dọn lầy chóng-gai đẽ mở trống nோo thiêng-liêng, dẫn lǎn dàn-sanh thoát khỏi sông-mè bến-khô, tất là cõi trấn vó-vị này.

Đạo đă lập thành, gót trần của phần nhiều mòn-dẽ hầu rứa sạch bợn, nhưng các con phải chịu lǎm nỗi gay-go mà gieo mối thương-yêu cho đoàn hẫu-tấn, gương sang dǎ giờ nén, mà con thuyền Bát-Nhã phải tung nọi mây 1 hiền-cơ, mà lǎm phen lắc-léo đăm chìm biết bao nhiêu khách tục.

Ấy là những mòn-dẽ vô phẩn, đă chảng-giữ nét thanh-cao, lại mượn thời vay-tà đẽ làm bợn nhơ mối Đao quí-báu của Thầy đă lấy đức háo-sanh mà khai-hóa. Con đă dẽ dặ u-u-tur về mối Đạo, đă lǎm lǎn trou cay ngâm dǎng mà nhuộm nét nǎn sông, mong trau rang mảnh gương đẽ soi chung bước đàng sau mà lǎn đến cảnh tự-toại thung-dung, tránh hết muôn điều phiền-não, ấy là mòn-dẽ yêu-dẫu, khă gìn mực ấy mà đì

cho cùng nèo quanh-co, cân công-quả sẽ vì phần phuơc mà định huồi chung-qui mỗi đứa. Còn tới cuối kỳ tháng 6 này thì Thầy phái ngưng hết co-biết truyền Đạo, các con sẽ lấy hết chi-thanh đã ung-đúc bấy lâu mà lǎn-hồi lập cho hoàn-toàn mỗi Đạo.

Này là lời định-ninh sau rốt khă lưu-tâm, ai vạy ta nấy có phần riêng, ai cù giữ nోo thảng, đường ngay, bước đến thang thiêng-liêng chờ ngay hội-hiệp cùng Thầy, ấy là điều qui-bầu đó. Thầy cho con tự-định thâu sớ mà cho nhập-môn như các chò khác.

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

Ngày 12 Septembre 1927

LÝ-BẠCH

Thượng-Trung-Nhứt, hiền-hữu có mang trách-nhiệm lớn lao của Đại Từ-Bi đãng phồ-thòng điều-dinh mỗi Đạo, hiệp với Hội-Thánh mà trù-nghỉ suy-tinh cách-thíc hành-dòng về bước đường của chư Thiên-phong và đạo-hữu trong buổi này. Phải lấy nét thảng đường ngay do noi tâm-thanh mà hành sự tac-thù, sơ chính lòng mà để nét bất-bình cho cả chur đạo-hữu. Mỗi việc hành-dòng đều do noi Đức Từ-Bi sắp đặt sẵn rồi, duy có để cho chư hiền-hữu bước lǎn mà đi tới.

Những đạo-hữu nào không vì hành-đức mà chung-hiệp nhau lo hành chánh-giáo, thì đã có Thần, Thánh lảnh lịnh biên ghi vào sổ công-quả, đợi ngày chung-quí đãng đem vào càn Thiên-diều mà phán-đoán. Hiền-hữu cũng nên giữ lời Thánh-Giáo của Đức Từ-Bi, hễ ai biết phục theo luật định của Hội-Thánh công-dòng, thì đãng phép dâng sớ cho Lão định-đoạt. Nhiều kẻ lại tư-lịnh, muốn mở riêng đường khác, đãng dùi nhơn-sanh vào lối quanh-co, hại thay! mà cũng tiếc thay! cǎn xua quǎ trước chẳng chịu lo dền-bồi, lại tự dẫn mình vào nơi hang thǎm, sau kết cuộc ra thế nào sẽ thấy.

Hiền-hữu ta lo về phần thuyết đạo cho chóng, Bàn-Tri-Sự đã có sắp đặt dù tư-cách và mỗi đạo-hữu đều có tư-cách riêng, mỗi thảng nhóm một lần, là đêm rǎm mà bàn-tinh việc Đạo, xem-xét coi sự nào trong Đạo nên hủy vi sai nhon-tâm sự nào nên thi-hành, thi hiệp lòng sanh-chung, gắng lo chung nhau mà làm cho Đạo đãng có phảm-gia tối-cao, tối-trọng, thi thế nào mà chur hiền-hữu chẳng vui lòng bước tới.

Mỗi lần nhóm Bàn-Tri-Sự, ba vị Đầu-Sư phải có mặt, ba vị Chức-Sắc Hiệp-Thiên-Dài chứng sự, mỗi việc nghị-định đều biên-chép để lại dành-ranh, sau khởi diều dì-nghi.

Trong cả chư đạo-hữu, Lão cho hiền-hữu biết rằng nữ phái phần nhiều chưa thông-hiểu về Đạo cho lắm.

Hiền-hữu mỗi dàn-lệ, cần phải buộc nǚ-phái tới mà nghe thuyết Đạo chung với nam-phái, sau này chừng lão liệu có đạo-muội nào đáng công tim học đạo-ly, thì sẽ cho thuỷết đạo riêng về nǚ-phái.

TR... bạch: Xin nhóm Đàn tại CHỢ LỚN mỗi tháng.

Hiền-hữu đãng tự-liệu.

Từ đây dè H... vào Hiệp-Thiên-Dài nghe.

Lão dè lời khuyên chung và gắng vì Đạo mà tǒ nét kinh thành Đặng Chi-Tòn.

THẮNG

Ngày 17 Septembre 1927

THẮNG,

Các con.

Thầy đã nói dụng hòa-bình êm-tinh mà dẫn các con trong đường dao. Các con cũng nên lưu-tâm, để hết công-trình tri-não lo-lăng thi bước đường càng bữa càng tối, chẳng điều chí cản đãng; duy có một diều là chur mòn-đè và tín-đò xa khuất lời Thánh-Giáo, nên phần nhiều để thi giờ mà chǎm-nom về nhon-sự. Các Giáo-Hữu phải lo-lăng về phần thuyết Đạo cho kịp và mỗi dàn-lệ, phải trích ra một bài Thánh-Ngón dạy

về đạo-đức và đọc cho chúng-sanh nghe, như vậy thì lời Thành-Giáo như còn vắng bên tai các môn-đệ, để giục bước đường của chúng nó chẳng sụt-sè vậy.

Tr... và L... Th... ái-nữ cũng do theo đó mà hành sự nghe!

Tr... bạch: Con có ra để hỏi hôm nay đàn Cầu-Kho cho các Giáo-Hữu làm bài thuyết Đạo.

Phải! Như các Giáo-Hữu nào bê trễ về phản-sự và không quắn đến lời Thầy, thì con hỏi chư Thành, dâng sớ lên cho Lý-Bạch phân đoán nghe!

Th... bạch: Đề việc in Thành-Ngôn.

Được, nhưng Thành-Ngôn và văn-thi đều phải trich-luc cho kỹ-càng, phải có Hội-Thánh phê-nhận, rồi sẽ in, thi khỏi điều so-sót quan-hè.

Các con! phần nhiều chư môn-đệ ham muốn phong-tich, nhưng chưa hiểu Thiên-phong là gì? Thầy để lời cho các con biết rằng: nhiều Thánh, Tiên, Phật xưởng phàm, nếu cẩn-quả tiền-khiên không mấy trọng-hè, nghĩa là kiếp trấn-duyên không chi phải nhơ-bọn nhiều, thi đầu không Thiên-phong, hê gắng tam thiện-niệm, thi địa-vị cũng đạt hồi đăng.

Thiên-phong là để cho bắc Thành, Tiên, Phật lìa trần phái lầm dày công cùng sành-chứng mới trông-mong hồi cựu-phần đăng. Các con nèn nhớ, Thầy lấy Từ-Bi phong-tich, nhưng các Chirô-sắc, nếu vì ào-mão hơn đạo-đức, thi tội chât bằng hai.

Tr... L... Th... ái nữ, ba con.

Thầy vì lòng Từ-Bi hay thương mòn-đệ, phong-tich lần này là chót vì Tân-Luật đã hoàn-toán, nếu chẳng do theo đó thi Lý-Bạch hăng kêu-nài, Quan-Thánh và Quan-Âm cũng hiệp sức mà dâng sớ kêu về sự ấy. Vậy sau này có ai dâng thi do Tân-Luật mà công-cử, còn về phong-tich, thì có Lý-Giáo-Tông tiến-cử. Thầy mới nhâm phong nghe.

Tr..! con gắng công thèm và liệu cách đối-dãi với Chánh-Phủ, có chư Thần giúp sức, khá an tâm.

Thầy ban ơn cho các con.

THĂNG

Ngày 1-10 Dinh-Mão (1927)

THẦY, Các con

Các con, kỳ ngưng cơ phồ-độ đến nay, chưa được bao lâu, mà nền Đạo xây ra lầm điều trắc-trở. Thầy đã ưng-đúc chí Thành cho mỗi đứa, Thành-ý đã giao trọn quyền cho các con chung lo hiệp tri nhau, mà dìu-dắt, phồ-thông mối Đạo cho đến tận cùng bước đường. Thiên-cơ đã định cho nền Đạo sáng-lập đãng cùn-vót sanh-linh. Ngày nay, tháng nầy mà nền Đạo chưa trọn thành, thi năm nào và tháng nào? Các con có đãng thành công-quả cùng chặng, mà đến hội-hiệp cùng Thầy nhiều hay ít? Thầy đã có lô một ít về việc ấy. Khá kiêm hiểu cho đích-xác, chờ tướng làm rắng đầu hạnh-chất của các con dường-bao, Đạo cũng thạnh-hành mà dìu-dắt các con đến tận chốn được.

Thành cũng không, đãng hay thất, Thầy cũng chỉ ngưng cản thiêng-liêng mà đợi cuộc hành-tàng của mỗi đứa trong các con mà thôi. Trường nào-nhiệt Thầy đã định và nói trước, nay đã khởi đầu loán lẩn ra, nếu tri các con chẳng lành-le, hạnh các con chẳng hoàn-toàn, cách cư-xử các con chưa hòa-hiệp, dường Đạo các con chưa liêu chung, nét khiêm-cung các con chưa trọn-vẹn, cách đối-dãi các con chưa ôn-hòa, thi nền Đạo sau này e khi phải vì đó mà dê một trò cười; dẫu đức từ-bi của Thầy cũng khó gỡ rối-rầm được.

Các con trước đã vì Thiên-mạng, phải bỏ các ngòi cao dặng đem mình vào nơi khổ-não, Thầy chỉ dường về bước day từ nết,dẫn từ dặm đường, mà đem các con về chốn cực-lạc xưa, các con chẳng chịu vầy-hiệp nhau cho dặng bèn, cho thàn-ài

đăng tiến bước đường, thì Thầy cũng lấm nỗi thương-dau
mà nấm cắn công-binh ngó xem một phần trong các con sa
nơi u-hiem.

Vậy thì các con nên hiếu lấy mà làm bồn phàn. Nếu
Thầy quá thương, dù dẫn cho các con khỏi chốn khó-khăn ấy,
thì các con phải đem mình trở xuống mẩy lầm như vầy nữa,
mới được công-quả hoàn-toàn hầu trở về ngôi-vị đẳng.
Thôi vạy-ta của nhiều đứa ấy, chẳng qua là những bầy
của Tòa Tam-Giáo, để cho các con hờ-hồng mà phải vướng
chọn lúc hành-trinh đồ ; liệu mà bước, lo mà ngửa, thế nào
cho vuông tròn đẳng. Thà bỏ một hai đứa mà vớt cả muôn
triệu, các con nên biết.

Tr... phản-sự của con noi đỗ chẳng ít, phải chấm nom
mà liệu chừng với các đạo-hữu nghe.

Tr... Con có biết, nói mòn-dệ, Thầy tin-cậy ai hơn
chẳng ?

(Bach .....)

Còn đứa nào nghe Thánh-Giáo trước chẳng ?

Trù H. T. D., con là mòn-dệ của Thầy đã sai chur Thắn,
Tiền độ trước, và nǎng gần Thầy trong lúc phô-dộ. Con có lẽ
hiểu cách-thức của Thầy dùng mà lập Đại-Đạo Tam-Kỳ, sao
con lại sai-lầm mà chẳng hiểu sự cám-dỗ của tà-quái ?

Thầy chẳng dùng sự chi mà thế-gian gọi là tà-quái dí-
doan mà nǎy ra có một ít đí-doan trong Đạo đã dùng lõi, thi
ấy là tại nơi tâm của vầy Mòn-dệ đó, nếu chẳng giũ theo lẽ chánh
mà hành Đạo, và bày biện nhiều sự vò-lõi, thi trong ít nǎm sau
đây, sẽ trở nên một nỗi Tả-đạo, mà các con dã tưng thấy.

THẮNG

(27-10-27)

THẦY, Các con

Xưa sanh-linh lấm lặc hi-sinh vì Đạo, song chẳng đăng
ân-tú cho bằng các Mòn-dệ Thầy ngày nay, các con còn chi
hơn nữa mà ngán lòng dùng bước.

Càng khổ-hanh, càng thương-tâm, thì lòng càng nòn-
nóng. Khổ-hanh vì mấy chục triệu sanh-linh, thi cái khổ ấy
có nên tiếc chăng ?

Thầy đã day, Thầy chỉ một lòng mờ-ước cho các con
biết thương-yêu nhau trong Thánh-đức của Thầy. Sự thương-
yêu là chìa-khóa mở Tam-tháp-lục Thiên, Cực-Lạc Thê-giới và
Bach-Ngoc-Kinh. Kẻ nào ghét sự thương-yêu, thi chẳng hề qua
khỏi cửa luân-hồi. Có câu này nữa : « Mọi sự khó-khăn Thầy
gánh-vác, chỉ cậy các con thương-yêu gắng còng đò-rồi ».

THẮNG

CHỢLƠN, Ngày 29 Novembre 1927

THẦY các con.

TR... Thầy đã nhiều phen để lời khuyên-nhủ các mòn-dệ
về việc dùng công-tâm, hòa-thuận, mà hành Đạo cho vuông-
tròn phản-sự, mà Thầy những buòn tròng thấy các con chưa
gì mà với phản tay chia nẻo ! Mỗi đứa đều lấy sự háo-danh
cầu tiến mà quên cả nghĩa-vụ xứng-dáng của Thầy đã lầm
phen phú-thác. Thầy dẫn các con đến khỏi mẩy nơi khốn-
cung rồi, mà các con chưa để hết tíc lòng chung lo đặng ngăn
ngừa những sự gay-trò sẽ đến sau này nữa, thi nền Đạo lo
thể nào lập thành cho kịp ngày giờ mà vớt muôn ngàn sanh
chủng.

Một đứa vun-quén, mười đứa cản-ngăn, lòn nhỏ chẳng
phản-minh, xem thiên-tước của Thầy han dường như một chúc
vô-vị ở cõi trần, lấy thế-lớn, lực to mà ép-dè hành nhiều đứa.

Than ôi ! Các con xa Thầy chưa mẩy ngày, thi mỗi Đạo
lòn-lao đã thành một bàn hội vô giá-trị ở cõi trần-thế này,
mấy đứa mong chác sự phâ-hoại ấy, lại là mấy ngọn đèn của
Tòa Tam-Giáo khêu lên để diu đường cho cả chung-sanh, thi
con phải nghĩ đến hành-trinh của Đạo phải đến thế nào ? Công

chỉ-dẫn của Thầy phải lừng-dừng theo giọt thủy-triều, mà rồi rốt cuộc lại, bến khô cũng chua xa, ngoài xưa còn lánh mãi, thảm thay! tiếc thay!

Thầy đã nói bầy hồ-lang, lủ quỷ-mị đã sẵn bèn mình của mỗi đứa, mà con lớn nhỏ gì cũng chẳng dễ ý đến, Thầy nắm cán thiêng-liêng, há dễ dễ tay sửa nét công-binh sao?

Nhiều đứa lại chẳng kẽ đến lời Thầy là gì? Ôi! con ngô nghịch, trách sao chẳng vướng thiên-diều khổ-nạn. Chúng nó đã gieo ác-cảm lừng đến Tam-Giáo-Dài, thế thì bước đường sau này Thầy khó ciru-rối được. Con đã dễ hết tâc thành vào Đạo, thế mà cũng khó gõ sự rối-rắm ấy được, buộc Thầy phủ hối của mỗi đứa, sau này ra sao, thì tăng tội, phuoc, cũng vì đó mà châm-ché.

Trước khi ngưng cõi, Thầy đã cho lính dùng co-bút thế nào. Thầy tuổng mỗi Thiên-phong đều dăng Thành-Ngòn của con đã ban-hành, sao còn có ra việc bất-minh ấy: là con chẳng nói tết cho mỗi Thiên-phong rõ và ban-hành Thành-ý, để cho chúng nó chác lấy vào mình, thì con cũng không khôi chia một phần trong ấy.

Còn nữ phái, chua có vẻ gì gọi là Đạo: một hai đứa hành Đạo, cả trăm đứa cầu vui, thế nào Đạo thành con. Thầy đã nói giao hết chúng nó noi đây cho con, thì mỗi mỗi đều ghe mặt đến mà cãi-sửa cho kịp giờ mới là khôi so-thất bàn-tinh mới tiện thi-hành.

Từ đây mỗi lần nhóm Bàn-Chủ-sự dăng liêu-tinh việc chi, thi con phải có mặt và y theo lời đã dạy. Phải có ba Chúc-Sắc Hiệp-Thiên-Dài có trách-nhậm xứng-dáng, thi những việc bàn-tinh mới tiện thi-hành.

N..., nó ở xa không thể giúp con mà đi hội thường dăng. Còn L.., thi cũng chẳng dứt nét phàm.

Ôi! con phải cam-lòng gánh-vác sự khó-khăn, nhưt là

trong lúc này. Con nên biếu C... nó lấy lời Thầy dạy làm trọng, những sự tranh-tụng là những nét của phàm-tâm, chẳng đủ chi lay-dộng chí của các Đảng chán-thành vì Đạo.

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

TÂY-NINH, cuối năm Đinh-Mão (1927)

THẦY eác con.

Thầy đã lẵm công-trinh diu-dắt các con vào đường đạo-đire, mà mỗi ngày Thầy hăng/thấy những việc bất-bình thi biết ngày nào các con làm nên dặng? Thầy đã lầm phen đê lời khuyên-dỗ, các con chẳng kẽ ra chi nên mới có điều trờ-nghai như lúc này.

Các con có thấy, có nghe chăng? Nếu Thầy không vì Tam-Kỳ Phổ-Độ này, thì Thầy đã y tấu lời xin của Giáo-Tông mà hủy trường công-quả của các con hết thay. Vậy nay Thầy cũng lấy lòng nhon mà đê vào tri-não các con it lời thèm cho rõ việc thi-hành chánh-sách của Đạo.

Các con phải biết, Đạo tai lòng bá-c-ái và chí-thành. Bá-c-ái là hay thương-xót sanh-linh hơn thân-mình, cho nên kẻ có lòng bá-c-ái coi mình nhẹ hơn mây Lòng mà coi thiên-hạ trọng bằng Trời-Dất.

Còn chí-thành là mỗi việc lấy lòng thành-thật mà đổi-dãi trong đời và trong đạo; dù kẻ phu-quí đến bắc nào đi nữa mà không có lòng bá-c-ái và chí-thành thì không làm chi nên việc.

Vậy nên Thầy khuyên các con trước hết phải ở sao cho ra vẻ đạo, đừng đê ý gì về việc công-quả mà nêu danh nơi cõi tạm này. Các con phải mở rộng tâm-chí ra mà hành Đạo mới nêu cho, chờ dùng mồ-hồ rằng. Đạo thành thì mình được làm dặng một vị xứng-dáng và dai-lich trong Đạo, điều đó lẽ thi các con không cần Thầy nhắc đến mời phái, nhưng vì còn

nhiều đứa hào-danh và ham làm một vị chủ-tướng trong Đạo, nên cần phải nói cho mà xét mình. Nếu các con thật lòng vì Đạo, thì đâu có chậm trễ như vậy.

Ngày thầy khai Đạo, Thầy cũng có lời để lại cho các con hiểu rằng: lũ ma-hồn qui-xáx nó cứ theo phá-khuấy các con là nó muốn phá Đạo đó, lại cũng vì các con không thoát tục đó chớ; các con mà có sức chống-chỏi, thì lũ ấy phải xa và Tòa-Thánh hòn nay đã thành một nơi đò-hội, mà các con cũng dặng sum-vầy một cùa, anh lớn, em nhỏ, một lòng, một dạ, lấy Đạo làm gốc mà lập nên một tiều Thiên-Địa, há chẳng hơn giàu sang bốn biển sao? Há chẳng phải là một nơi giải-thoát chung cho nhon-quần xă-hội sao? Các con hiểu chăng? Nếu các con hiểu dặng ý Thầy thì rất may cho Đạo đó.

Thầy hỏi các con v่าย chờ Chúc-sắc của Thầy ban cho các con để làm gì?

Nếu các con phũi trần-thể mà lo cho Đạo thì sao Tòa-Thánh còn thiếu tay giúp Đạo, để cho đến đỗi càng ngày càng tiêu-tuy, mà ra một cảnh điêu-tàn.

Nếu các con biết Đạo thì hiệp nhau về Tòa-Thánh mà chung lo cho xong, đừng quyến-luyễn hồng-tràn nữa, nghe à!

THẮNG

(Mậu-Thìn 1928)

NHÀN-ÂM ĐẠO-TRƯỞNG

Chư Đạo-hữu biết trước, muốn rèn lòng đạo-đức phải khởi noi đâu cho chắc bước đường chăng?

Đạo-đức cần trau nơi tâm là chỗ chắt chắt ai thấy được. Rèn trau cho thuần-tâm mỹ-tánh, rồi mới lẩn đến bờ ngoài, trọn hết cả ngoài trong, thì chừng ấy thân-hình tâm-trí chắc khur, nào ai chuyền-lay cho được, Lo ngoài quên trong, che bờ trong trau bờ ngoài, ấy là cách-thức của Hòn Lưu-Bang đổi-dâi với tƣơng-sĩ đó, cũng như có xác không hồn, chuộng

hữu-hình mà quên các huyền-bí chon-truyền. Than ôi! có hình-thể, xương-thịt mà chon-hồn phuồng-phất nơi xa, thi cái thân vò-dung ấy tro-tro như khởi đá dưa đường, như khúc cây bèn trôi. Có đèn dầu đầy mà thiếu hơi lửa nhen lèn, thi cũng phải mò-mịt thâm-u, trông chỉ soi sáng.

Áy vậy, nên biết mà răn minh, cái tâm là vật ngưới không thấy được, khá giỏi-trau nó trước, nếu bỏ tâm kia ra ngoài, mà rèn hình-thể, thi chẳng khác chi qui đoc kinh, đèn đốt dở hừng, mà thiếu* Bức Thiên-Nhẫn trên Điện vậy. Hòn ma bóng quế cũng lèn ngồi, mà ngã qui vò-thường cũng xắn-bắn, đó là phương dem đường cho qui-vương chẳng một ai tránh được nghe.

Nên hiểu kỹ lời, bằng chắt chéo thì tu có ích chí.

THẮNG

(3-2-1918)

THẦY, Cáe con

Thầy lấy làm đẹp lòng mà trông thấy bước đường của các con đã sớm cài-sả, để chung lo vun-dắp nền Đạo. Các con cũng tự biết rằng: Sự hành-tàng nào về Đạo, mà vừa lòng trong cả chư Chúc-sắc và chư Tín-dồ, ấy là hiệp thiên-ý. Còn điều nào mà phần nhiều Môn-dê của Thầy chẳng khứng chịu theo, ấy là bất hiệp thiên-ý đó.

Đạo một ngày một nén, bước đường của các con một ngày một thêm trở-gay khó-nhọc, nhưng nếu các con chẳng dung quyền hơn dung đức, biết thương sánh-chứng hơn thân mình, vì Đạo hơn vì danh-vọng theo thời đời, thi các con thế nào cũng được vững con đường mà đi cho cùng bước Đạo.

Đời cũng vậy, mà Đạo cũng vậy, hễ chắc danh cao, quyền lớn, bức qui phầm Tiên, thi phải dày chịu gian-nguy, nặng deo sầu-thảm. Các con hãy suy đó mà gìn tròn phầm-hanh, vẹn giữ bước đường, chàm-rãi từ nấm từ hồi, thi tự-nhiều được lương-tâm yên-tịnh. Còn những đứa choán phầm ham

quyền, cũng có lúc gặp điều hành-phat Thiêng-liêng, mà nếu gượng cho đoàn sau soi lẩy. Các con đã từng nghe lời Thầy khuyên nhủ về khuyên ngừa co-bút, thế mà một phần chẳng chịu sửa-cải đường ngay cho khỏi làm vào nో tà-mị, đã vi lịnh Thầy mà dù-dắt các con lạc bước. Thầy cũng đai lụy mà ngó xem một phần mòn-dè xứng-dáng của Thầy phải sa vào vũng-thảm. Các con nên ghi nhớ mà coi chừng đường lối sau này.

Thầy đã chỉ rõ nో quanh-co, thi khá liệu chừng mà bước tới, tâm hồn da vũng, kính mến Thầy, là yêu-dấu Thầy đó, nên nghe à.

T..., T..., C..., Từ đây nên liệu chừng nhau mà điều định gánh Đạo, điều nào mà theo Tân-luật, do Thành-ý, hiệp lòng chư đạo-hữu, bồ-ich cho nền Đạo thi các con nên thung-dung liệu nhau mà thi-hành, chẳng cần phải đợi cầu hồi. Các con được tin-cậy nhau, dù-dắt nhau, nảng-dỗ nhau, mà phải hết sự hèm-nghi nhau theo thế-tinh, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui-vẻ, lón-lao hơn hết đó. Còn kẻ phản bội , lòng, luật Thiên-điều cũng có buổi trưng-rắn cách xứng-dáng vậy.

C..., Thầy cảm từ đây chẳng nên lấp-lỏng cầu-co hay chấp-bút chi, vì là một sự hại lòn-lao cho Đạo. Đã phá đức túng-ngرong của chúng-sanh, lại làm cho nhơn-sanh bị nhơ-trược.

T..., Thầy cũng lấy từ-bi dung cho, bằng tái-phạm sẽ bị Tòa Tam-giáo truc-xuất. Con nên biết, cứ ai lo phần này, đừng lôi phản-sự thi được thanh-lặng yên-vui. Các con khá lưu-tâm.

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

Ngày 19 tháng 3 năm 1928.

THÁI-BẠCH

Đại-hỉ, Đại-hỉ.

Cười... Lão cũng nên cất nghĩa phầm-vị của chư hiền-hữu. Tỷ như ngôi của Thượng Đầu-Sư, Ngọc Đầu-Sư, Thái

Đầu-Sư, Hộ-Pháp, Thượng-Phẩm, Thượng-Sanh, hay là Giáo-Tông của Lão dì nữa, dầu ngày sau có nhuợng cho ai, thì họ ngời địa-vị của mình, chờ chẳng hề ở thế này có hai Thái-Bạch, hai Thượng-Trung-Nhứt, hai Ngọc-Lịch-Nguyệt, hai Thái-Nương-Tinh, hai Hộ-Pháp, hai Thượng-Phẩm, hai Thượng-Sanh bao giờ, Hiểu à.

THẮNG

TÒA-THÁNH, ngày 10 tháng 3 năm Mậu-Thìn (1928)

THẮNG, các con

C.H.. Thầy thấy hai con chịu nhiều điều sầu-thảm, Thầy mừng, mà cái mừng ấy, đổ ra chĩa-chan giọt lụy.

Đường đời khúc-mắc chông-gai là lẽ Thiên-co đã định vậy, cái noi dẽ cho cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến kiến công lập-vị, Người đời chẳng khác con buôn trong buổi chợ; cả sức-lực, cả trí-não, tinh-thần đều bị tiêu-tán nơi ấy, vì vậy mới hoại chon-linh, thất ngôi diệt-vi.

Bởi vậy cho nên, nhiều bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật cam lòng thủ phàn, chẳng dám vong-cầu, đem thân vào cảnh đọa, nhưng mà chẳng tái kiếp, thi như nhu-sĩ trốn thi ; thế nào giữ vững địa-vị cao-thượng?

Cuộc đời khó-khăn tý như bài thi, nếu dễ, thi ai thi cũng đăng, cuộc thi có ý vị gì đâu ? Hễ bài càng khó thi đâu càng cao, đậu cao mới ra có giá ; Thầy tưởng như nơi thế-gian này có đứa con nào Thầy cung trọng hơn hết thi là các con, nhưng mà chẳng lẽ Thầy làm Giám-khảo lại cấp-nấp bài thi, lén cho mỗi đứa, thi cái đậu của các con có ra chi ?

Lại nữa, Thầy biết trước rằng: không cần giúp các con, cũng dù sức đâu dặng, thi dường ấy, nếu Thầy giúp, tức hai thế-diện các con, chờ không giờ phút nào Thầy xa các con.

Các con chịu khổ-hạnh là Thầy muốn vậy.

Nhà nghèo, hành-tốt, ấy là gươong treo dạy đời, các con khá bền lòng son-sắt, cái hạnh tốt là thang vạch ngút

mây xanh; tám thành là đê giới trau tánh tục; lòng đạo-đức
quí hơn là miếng đinh chung; tó bần-hàn tùy mình mà hành
đạo, thi công-quả ấy trỗi hơn hàng thương-lưu đó các con.

THĂNG

(2-4-1928)

THẦY, Cáe con

Thầy cho L... vào hẫu, phải giữ chừng theo lời hứa
với Hiệp-Thiên-Đài nghe các con. Thầy đã cho chư Tiên lợ
một hai điều cần-yếu của Đạo cho các con rõ trước; thê thi
việc bắt-bình đương ở trong đạo đã có định, mà các con cũng
chẳng thè chi ngần-ngừa. Các con phải hiểu rằng; mỗi đra
cô trách-nhậm lòn-lao về Đạo. Trước khi lanh-maang Tam-
Giáo-Tòa, xuống chịu minh với chúng-sinh lúc Tam-Kỳ Phô-
Đô này, đều có cam-đoan hứa làm tròn phàn-sự. Thầy là đắng
CHÍ-TÔN chủ-trương khai-sáng nền Đạo, cũng huộc minh cam-
đoan mà lanh các con, thê thi mỗi đra đều mang năng noi
mình một phần trách-cứ chẳng nhỏ. Nếu Đạo chẳng thành
thì phần phật Thiêng-liêng, vì cần lời-phước mà định-đoạt.

Quí-vương lại thừa dịp hành-làng bắt-chánh của nhiều
đra trong Đạo, mà giựt-giành chia-xé các con với Thầy. Nó lại
tùy theo hạnh-đức của mỗi đra mà dắt lẩn ra cho khỏi đường
chánh-giáo. Thầy bảo-lanh các con, ung-đúc chí Thánh của các
con, đã mẫn kỵ phải giao quyền lại cho Tòa Tam-Giáo được
phép lấy mực công-bình mà chuẩn-phê các cù-chỉ của mỗi đra.
Than ôi ! Xa Thầy chura bao lâu, mà vi lợi-lộc ham muốn của
thê tinh, nhiều đra phải chịu đê xác cho tà-quái xung-nhập.
Thầy cũng thương-hại mà khó thê cùu-rồi được. Đra nào
bị lời quí-mị dẫn đường. Các con nếu biết chánh-tà, thì nên
trè ngày giờ, chẳng thè chi tri lại với sự lầm-lạc cảm-dỗ.
Các con hiểu à !...

THẦY, Cáe con !

Cười... Ưu hự, con đra thì vầy, đra thi khác, thảm, thảm,
thảm, T... con ôi ! Thầy biết bao phen săn-sóc các con mà
chúi đau thảm. Thầy chính có một lòng mō-tróc cho các con
biết yêu-thương, trọng Thành-Đức của Thầy. Chẳng lẽ ngôi
Tiên, phần Phật là địa-vị tối-trọng của các chơn-linh mà
Thầy lại dành bất-công, tự-nhiên đem các con mà đê trên
đó. Thầy lại hẵng gánh-vác sự khó-khăn, chỉ cày các con là
một lòng yêu-thuong sanh chúng, gắng công phô-độ. Thầy
đã gây phuơng-thế cho các con đủ quyền-hành lập Đạo, chờ
các con nèn thè-thống, chi-chi từ-thứ cũng một tay Thầy. Thầy
để rộng quyền cho các con thay mặt Thầy mà điu-dắt lầy
nguyễn-nhơn, đã chịu nạn luân-hồi nơi khò-cảnh. Thầy đã
định, thi dẫu cho ai cũng chưa qua phép đặng. Con coi cái vịnh-
diệu có chí bằng chặng ? Thầy đã giao cho mỗi đra một quyền
hành, thi Thầy cũng tưởng rằng các con biết trọng phầm-giá
Thiêng-liêng, mà bớt tánh phàm chút ít, nào dè nhiều đra
lại coi thè trọng hơn Thầy, coi Thầy dường như kẻ vô-hình
vô-ảnh, cái mang-linh tom-góp con cái Thầy lại một nhà, đà
xa như lời nói phỏng, nhơn-sanh phàn-nan, thi Đạo nào nèn
dặng đó con.

Sự Thầy đã dạy, nếu sai kết. Thầy tuổng chẳng còn nói,
nếu ai là đạo-đức, đoc đén cách lập pháp của Thầy mà chẳng
mừng giùm cho nhon-loại. Thầy buộc mình hứa cùng Ngọc-
Hur.Cung rằng : Nếu Đạo còn, thi Thầy cũng theo gìn các con.
Các con coi lời Thầy trọng-hệ là dường nào, như biết coi
Đạo trọng, thi cả tinh-thần các con cũng nên tom-góp vào
mỗi điều đó mà tròng-cày noi Thầy lập pháp. Hiệp-Thiên

C..., T..., S... ba con đra lanh mang-linh lòn-lao vẹt
đuồng tăm-tối trong huỗi ban-sor, Thầy lại khiến cả ba đưa
phải liên-hiệp nhau, mới có thể xây-đắp nền Đạo cho đến cùng.

THĂNG

Ngày 15-4-1928 (Mậu-Thìn)

chứng-sanh ; nếu chẳng nhở lấy công ấy, thì ngày nay đâu có tên tuổi của nhiều Tôn-giáo mà cả nhơn-sanh chia ra sùng-bái ? Con nên dè ý nhiều vào lời Thầy dạy-dỗ, và cũng có nhiều Thánh-Ngòn của chư Tiên-vì thương con, chỉ-vẽ mà con chẳng dè ý vào đó.

THẮNG

(23-4-1928)

THANH TÂM

Dài còn chưa muôn nhìn, thi Đạo một ngày kia cũng sẽ bị chối. Thầy tìm phương sủa-cải cũng đáng đó chút. Nhưng cũng bởi chư Thần, Thánh, Tiên, Phật muôn cho rõ cơ Đạo của thế-gian này, nên Thầy không giáng cơ mà phán-giải lại nữa. Các con đã chịu một trách-nhậm nơi mình, nếu Thầy chẳng dè cho các con học-tập, mà lập nên địa-vị mình trước mặt chứng-sanh cho xứng-đáng, thi Đạo cũng chừa ra vẻ Đạo.

Vì vậy mà Thầy chịu ép lòng dè cho các con hăng nhở rằng :

Chẳng giờ phút nào Thầy xa các con hết. Nghe à !

Cây kẽ dạy con cũng lẽ thường,
Cho roi cho vọt mới là thương.
Nhơn-tinh vì chẳng mưu thâu phục,
Thể-giới mong chi phép độ lương.
Nhở dài Thầy nuôi mùi Dao-hạnh,
Lón khôn bảy xứng mắt hiền-lương,
Vinh-hoa phảm cũi ngồi xưa dở,
Khở-cực các con chờ bỏ trường.

Thầy ban ân cho các con.

T., chí-chi cũng ân-nhẫn đợi linh Thầy, nghe con.

THẮNG

(16-4-1928)

THẦY, các con

Thầy đã nói : Đãi cả mòn-dẹ Thầy đồng một mực, bất luận bậc phàm, kẻ nào cẩn nhiều quả nặng, thi Thầy giao trách-nhậm lớn-lao; kẻ nào cẩn ít, quả thiệt-thời, thi lãnh phần trách-nhậm nhở-nhen ; cả thầy đều con của Thầy, trừ ra tôn-tì thương-hạ nơi việc hành-chánh, thi đồng một bậc cả, chẳng ai dặng vì quyền mà lấn-luortion, chẳng ai dặng vì mạng linh mà đè ép, xua đuổi ai, ấy là tôn-chi bè ngoài của Đạo, chẳng giữ cho trọn, phuong-chi khỏi gầy-rối được ?

Thầy là bậc CHÍ-TÔN và các địa-vị Chon-Phật xưa, nhiều lúc phải xuất chơn-linh để minh vào trần-thế đặng dùi-dắt

Mừng mấy anh :

Đạo mở rộng, giống Đạo gieo đã trót hai thu, mà người thiệt vì Đạo chẳng có bao nhiêu, thế nên hồi chưa mở rộng nền Đạo, Đức Thích-Ca dòm vào thế cuộc mà than rằng :

Lộ vò nhơn hành, điền vò nhon canh.

Đạo vò nhơn thức, ta hồ tận chứng-sanh !

Ba anh có hiểu chăng ?

Sao gọi lộ vò nhơn-hành, anh M...N... ?

Đường có người đi nhiều, mà không ai là người phái, đường đi dập-diu thiên-ha, mà toàn là ma hồn quỉ xác, tam giái-dối, hạnh hung-bạo, mặt chúa đầy tà-khi, thế nào gọi là người.

Còn điền vò nhơn canh là sao ? anh N.D... ?

Ruộng đây, là tỵ với tám, tám không ai giải-trau Đạo noi tám, thi tám vi như điền, có điền mà chẳng có cày-bừa, dặng đem hột lúa gieo vào, cho dặng trồ bông đom hột, thi ruộng tát phải bỏ hoang ; bỏ hoang thì sâu-bọ rắn-rit xén vào ăn trù ; người mà có tám như vậy ra thế nào ? Ruộng săn, giống săn, cày-bừa săn, duy có ra công làm cho đất phì-nhiều, dặng cho buồi gặt hưởng nhở, mà không chịu làm thế thi phải diệt tận chơn-linh.

Hai câu sau là kết-cuộc.

THẮNG

Tòa-Thánh Tây-Ninh, ngày 5-5 Mậu-Thìn
(22-6-1928)

THẦY,

Các con, mỗi đứa đã tự mở một con đường, thi Thầy vẫn không vui được trong sự phân-chia, nên hay là hú, phải hay là quấy, Thầy chỉnh đẽ cho tâm các con liệu lấy. Tâm cíng-cỏi, Đao điều-hòa, thi cứ bước tới Thầy, tâm-tri bất-định, đạo-hạnh không hoàn-toàn, thi con đường hám lợi xu-danh tới hang u-vực-thảm dó, vì sirc các con đã rã-rời thi tài nào niu-kéo dồn-nâng khuyên-nhủ nhau được.

Con đường vò-tu để tìm ciru-khổ cho chúng-sanh là con đường đạo-đức. Ngọn đèn thiêng-liêng sẽ chực soi tỏ bước của các con ; khác với con đường ấy là đường của qui-vuong đem lối.

Vậy nên nhớ mấy lời Thầy, chẳng phải đọc sơ qua mà coi làm choi, cần chiêm-nghiêm kỹ-lưỡng mà hiểu nghe. Hai thay ! đã nhiều lần các con chẳng hiểu ý, Thầy cũng đau lòng mà thầy các con đì sái bước. Nhưng than ôi ! cơ thủ-thách chỉ dùng với những đứa tâm phàm lẩn chắt Thành.

THẦNG

TÒA-THÁNH, ngày 11 tháng 5 Mậu-Thìn
(28 Juin 1928)

THẦY, các con

H... ! con nghe Thầy nói chuyện làm đường cát trắng, con. Thầy đố con biết làm sao cho đường đèn ra trắng ?
(H...H...bach : Bạch Thầy, con không biết).

Nghé con, đây làm theo :

Đỗ đường đèn vào một cái hũ, thọc lủng đít, rồi định chึง cho vừa hai phần hũ đường, con một phần hũ thi đỗ bùn non cho tới miệng, đem phơi nắng chưng một tuần, thi đường tro nén trắng, gạt lớp bùn đi thi con dặng một thứ đường trắng phau-phau rất ngon, rất đẹp đở con.

Cái khổ-hạnh của con giống như đường đó, con à, con có biết Thầy khóc như con vạy chăng con ?!

Nếu con không vạy, làm sao đáng con-cái của Thầy. Con chỉ nhớ rằng Thầy thương con là đủ. Đặng thế-gian yêu-mến át Thầy phải ghét con thì còn chi con, con khá nhở !

C..., CH..., lo Tình-Thất với em nghe !
T... dã đồ biếng ra rồi da nghe !
C..., kêu hai anh lòn vào chầu Thầy. phò Đại-Ngọc-Cơ, kéo nó nghi-ngò nữa, nghe con !

THẦNG

Ngày 4 tháng 6 năm Mậu-Thìn (1928)
Đầu giang phong ngọ đã thuyền tri,
Tụ khôn tàn cơ tự mạng tri.
Khải tịch nhược hoài thiên tử cõ,
Chung minh bán điểm khẩn Từ-bi.

TIÊU-SON ĐẠO-SĨ

Nền Đạo vừa khôi lối chông-gai, lại phải còn gấp nối u-hiem, rán cản-thân và biết dùi bước theo thế thời thi công-trình khôi phái trời theo dòng-hịch. Biết mình, biết Đạo, biết thế-thời, thi cũng gắng biết nén hú ; biết người, biết phái chặng, biết chánh-tà, mà day-trở trong đường đạo-dür.

Đạo chua yén là tại người hành Đạo kém bẽ hạnh-dür, kẻ dược hạnh mất phần minh-mẫn, người thông hiểu Đạo kém đức, thiếu khiêm-cung, kẽm trọn tam-thành, mảnh phần ham danh-lợi. Lao-nhao, lố-nhố, cũng thi một con đường, cũng thi về một chỗ, mà kẽ đì xe ép người đi bộ, người thông-hiều néo lò, gạt-gãm đứa khao-khò, kẻ cõi-thế chịu bo-vơ, người quá ham đì mà sa hố, rót lại cũng quanh-quẽ con đường. Mấy ai hiểu thấu.

Những kẻ nào dã vì tà-tâm mà đẽ cho nhơ-bọn chon-linh; cho lũ tà khuấy rối thi chặng khi nào được trọn tinh-thần

ngay thật như xưa mà dùu-dắt ai cho chánh-đảng. Phải kẽ như không có những kẽ ấy trong nền Đạo, và coi dó mà gìn bước đường của mình.

Chur đạo-hữu đã thấy phần nhiều chur Chirc-sắc cũng vì phàm-tâm mà chẳng chịu chung kết liên-hiệp nhau. Hiệp-Thiên-Dài là cơ mâu-nhiệm qui-hoa, mà đã vì lỗi của một hai kẽ mà đã ra như một phần vô-dung, bảo sao Đạo chẳng rời được. Hiệp-Thiên-Dài là gốc Đạo, mà chẳng trọn phần cho chur chung-sanh tin cậy, thi Đạo một ngày kia thế cũng chẳng bền ở nơi tâm-tri của cả người hành đạo, mạnh dược yếu thua, khác nào một trò đời vô-vị. Nên khéo tính cho lầm.

Hiệp-Thiên-Dài có Đức CHÍ-TÔN là chủ quản. Quyềnutherford-phat nơi Ngài mà thôi. Tân-Luật lập còn thiếu sót nhiều, bởi Chirc-Sắc Hiệp-Thiên-Dài chẳng dễ mắt đến, quyền-hanh thường-phat lòn-xòn, nên phải chịu dưới quyền Tòa Tam-Giáo Cửu-Trung-Dài. Sau sẽ có Thánh-Linh dạy lại. Còn chur phán-minh nhiều chỗ.

Nếu chur đạo-hữu biết quyền-phân minh, nên giữ đúng cho phạm đến, danh-dự chung, ấy là giữ cơ mầu-nhiệm của Đạo cho ngày sau đó.

Lỗi ai này mang, công ai này hưởng, địa-vị khai biết gìn. Nên kiểm hiểu rõ lời Bàn-Đạo.

THẮNG

CHƠN-CỰC LÃO-SƯ

Hí chur đạo-hữu.

Chur Đạo-hữu đã có nghe lời Thánh-giáo về vân-mang nèn hư của nền Đạo. Vậy có hiểu rõ tôn-chỉ chánh-đáng của Đạo là sao chur? M.N. nói thử...

Áy là hành-chánh, còn tôn-chỉ là sao? Hiệp-đặng chi? Kết đây thàn-ái dặng chi? Hiểu, nhưng chur can dó.

Chur Đạo-hữu phải biết rằng: Đạo trước khi gieo-truyền cho ngoại-quốc, phải dùn-dắt kết chặt dân sanh nơi vùng Nam

này, dặng cùng nhau chung hợp trên con đường hòa-bình, chàm rãi lăn ra khỏi lối khốn-khổ lao-lung nơi cõi trần này, rời tự-tại ngâm cầu thái-bình. Chừng ấy chim về cội, cá về sông, hồn-hồ trau về thiện-niệm mà bước lên nắc thang Thiêng-liêng mới dặng.

Ngày nào Đạo nơi đây chur hòa, người nơi đây chur đủ sức kềm-chẽ lấy nhau; và chur đủ tinh-thần ngay chánh, chỉ néo dẫn dảng, người Đạo chur phế được tham danh chác lời, thi ngày ấy Đạo nơi đây chur gọi là tron thành, thi cũng chur một ai mong khôi công mà tần địa-vị Thiêng-liêng dược.

Chur đạo-hữu phải lọc-lừa lai, tìm người có tâm-chỉ, kết lién thàn-ái, chung hiệp nhau, bỏ sự lăng-phi, dụng đồng tài nơi giọt mồ-hôi, được tích thiều thành đà, gầy dựng một cái nhà chung, để ngày phong-võ nương-dựa được thung-dung, ngòi ngầm thê-sự và chấn-hưng mối Đạo qui-hoa; ấy là không làm mà no; không dắt mà ấm-cúng đó. Phuông chí ràng buộc hình-hài, thán hao tri mệt cả ngày, rót lại còn chí tráng-kiệm mà xa lo rộng nghĩ?

Đạo chảng phải một hội để lo chôn thây, cũng chảng phải mối hàng để nhong giá, mà chur Đạo-hữu hiệm-thời đã thấy Đạo có ích về hai sự ấy mà thôi.

Buồn! Người Đạo đã ho-thờ như gái mới về nhà chòng ban sơ, ruột trống-lồng như thùng không, tri-não chur thấy xa hon gối. Nhóm lại nghịch lẫn nhau, dèm-siêm nhau, lô đứng trên người khác, nhưng lại không tài liệu-biện cho có ích chi cá.

Bang CHÍ-TÔN, vì thương dán tinh nơi đây, đã khõ tâm nên gieo Đạo, đem chiếc thuyền cản bến để diu-dắt vào chỗ bình-diá dảng tư-tai thung-dung, mà vì chur hiểu thấu cẩn-nguyên, khõ bao giờ trống thoát?

Đạo sắp tàn, nỗi Đạo phàn chia, chur Dao-o-hữu phải lõi-niu-kéo lại một mõi, người nào hay người này, rồi dày, mõ.

chỗ mỗi dựng riêng ra, chư Đạo - hữu mới tùy thế đó mà tom-góp lại...
M... N... Hành-lễ do Thánh-giáo lúc nời Đàn Cầu-kho. Chẳng nên bày vẽ nhiều.

(Văn-Pháp bạch . . . . .)

Được, nhưng con so-sót, mòn náo liệu chẳng có ích, thi ném ché-giảm, trừ ra Nhạc phải giữ cho toàn, đì lê cho có vẽ nghiêm-nghị, ấy là hai món đại-khai đó.

Nhạc còn chra dù thề-cách, đòn đê rước chư Tiên, Thánh không phải vậy là đủ, người Nhạc-công phải có thứ lớp phàm-minh, chờ chẳng phải muốn đòn bài chi cũng dặng, ấy là trái Thánh-y đó. Phải sắp-đặt lại nghe à!

Noi Đàn nào mà khác hơn Thánh-Giáo và bày-biện nhiều trái cách, thì Đạo-hữu không phép tham-dự.

THẮNG

CHỢ-LỚN, ngày 28 Juillet 1928 (Mậu-Thìn)

THẦY, các con

Các con xa Thánh-Giáo của Thầy đã lâu, trưởng lồng cũng hăng ước-mơ hoài-vọng, mà Thầy lâu đén đê lời tám-huyết chỉ-giáo cho các con, Thầy cũng buồn lòng mà thấy bầy con lao-nhao lố-nhố lẩn-hup chìm-dắm giữa cõi hư-sanh này.

Các con ơi ! Thầy lấy đức háo-sanh, mà đùa-đắt các con, chẳng khác nào như kẻ làm cha nưng-niu day-dỗ một trẻ bé, trông-nom cho nó mau trưởng-thành, hầu lưu danh truyền-nghiệp, cho có tên-tuổi với đời. Sự nêu hư của tôn-thể của Thầy, danh-vọng của Thầy và luồn đến ngoài-vị của Thầy nữa, con nên thi Thầy vui, con buồn thì Thầy buồn; mà con đau-dớn tất Thầy đau-dớn.

Vậy trong đời này, sự buồn-vui; vinh-nhục, phước-hoa cũng chẳng khác nào mấy ngọn sòng, mấy hòn núi của Thầy lấy

luật thiêng-liêng mà tao ; sông có thể thành ruộng, núi có thể diệt tiêu mà làm biển cả, cũng như sự buồn lảm lúc hóa ra vui, sự vinh thành nên nhục, cái phước đời cái họa vậy.

Thầy thương phần nhiều các con dám xả-diệt thế-trần, trông-mong noi chí của thầy mà diu-dắt đoàn em dài. Nhưng than ôi ! bầy quỷ rất hung-hăng, một con sâu làm rầu cả mùa-màng, vì vậy mà con đường của các con bị linh-chinh vì noi hành-động của một hai kẻ có trách-nhàm xứng-đáng ; cái họa lây và tràn kia, nhiều khai phải bời-xoa đến công-trinh xứng-đáng của mỗi con và nhàn chìm luôn đến con thuyền Bát-Nhã, có lẽ mỗi con cũng hiểu thấu.

Các con ơi ! Thầy thương đến tâm thành chánh-trực Đạo đícx khiêm-cung cũng như Thầy xóa-kẻ xảo-trá gian-tà cầu danh chác lợi.

Ôi ! Thầy curc-nhọc bao phen, mà nay con đường ngó lại còn dài thầm-thầm, Thầy chỉ mong mỗi con tĩnh hồn, thíc-tri ngó lại bước đường sáy trước kia, mà lập tâm làm việc chánh-đáng, theo lần Thầy, thì sự may-mắn ấy không còn chi cho Thầy vui hơn nữa.

Tr...! con chờ phiền-muộn lo buồn chí, địa-vị-mỗi con Thầy đã lập thành, cái tai-nan kia vừa qua, thì có lẽ một ngày Thầy sẽ thấy các con thung-dung mà hiến cho Thầy một sở trông cậy chắc-chắn, quyên Thiêng-liêng của Thầy nơi tay, nếu chẳng phải để dắt các con, chờ cho ai được ?

Khá trông-cây chi cao-thượng anh-phong mà nhìn sự đau đớn, chính mình Thầy đây không tránh khỏi.
Đời vui tạm sống thừa ;
Đạo Thiêng-liêng bất tận.

Nên cản năng nhẹ, trọng khinh mà chịu theo thời thế và tin tưởng trông-cậy nơi Thầy, thì kiếp phù-sanh của mỗi con và duyên tiền định của mỗi đứa đều nằm trong tay Thầy hết ; Tr... con hiểu hả ?

Tr... con rán khuyên can bạn con và rán mà tuan lời
Lý-Bạch ; ấy là hai chuyện Thần cày con.
Thần ban ơn cho các con.

THẮNG

Cầu-Nhiêm, ngày 19 tháng 6 Mậu-Thìn (5 Aout 1928)

THẦY, các con.

Tr...! hai con đã để công-trình đi đến nhiều chỗ
đặng gieo truyền mối đạo của Thần ; nhưng hai con chua rõ
tình thế của mối Đạo lúc này là sao ?

Đạo hiện giờ cũng chẳng khác chi người bình mà lương
y coi chua ra chừng, bè ngoài coi chẳng có vẻ chi trầm-trọng,
nhưng một ngày kia nếu chẳng rõ mà ché cài thi xuất tai trong
mà loán ra ngoài, thế mạnh như núi đè cây, biến trán bờ,
chẳng thế chi ngăn chống nổi ; ấy là lúc bình xung trong ngũ-
tạng lục-phủ, nhập đến cao-hoang, thì người bình đầu số Trời
cứu cũng không qua đặng.

Các con dòm nèn Đạo bè ngoài coi diềm-dà sung-túc mà
chẳng thấy rõ cái mạch bình trong tâm, chẳng khác chi thế Sở
chế bạo Tần, ham cái mạnh bè ngoài, biết cái sợi nơi mặt chớ
chẳng rõ lòng người ra sao, mà không độ cái mạnh cắp-thời đó
sẽ dần dần tan như giá mà đổi ra yếu-hèn thấp-nhược ; mỗi chỗ
đều mong độc-lập riêng. Người trong đạo phần nhiều mong
hiệp thế riêng cho mình mà kinh-chống trở mặt với mỗi con.

Đạo thế chẳng kip thi chầy sẽ thành ra một mối hàng
mà mỗi người trong Đạo, sau khi giành-giụt, cẩu-xé nhau, thi
sẽ phân-chia tan-tành manh-mún để trò cười về sau đó.

Áy là tại nơi đâu ?

Người hành đạo chẳng đù quyền ché-cải, kẻ tự cao muồn
chiếm vị cầu danh, nghịch tư-cách đổi-dãi với thế tình, gây ác
cảm mà tạo thù-oán. Hai con phải biết chổ yếu-nhược của
Đạo nơi đó mà kiểm phương, tìm chước, lấy cộng-hòa, hiệp
nhơn-ý mà điều-dịnh sửa-cải cho chóng, làm sao cho mỗi đạo-

hữu các con đều ngó về Tòa-Thánh mà xưng-tung ân-huệ
của mỗi con có trách-nhiệm xứng-đáng ; và làm sao cho dirt
mỗi hiềm-thù riêng của mỗi dirt, hiệp-dòng tri-thức mà làm cho
người ngoài dòm vào, nhìn nhận mối Đạo quí-hóa và thấy đều
sung-báu cùi chỉ cao-thượng của các con. Chừng ấy các con đầu
không mạnh cũng ra mạnh, không đồng cúng nên đồng, mà
việc phồ-dộ nhon-sanh chẳng còn điều chi trắc-trở.

Đạo trẽ một ngày thì hại cho chúng-sanh một ngày, mà
mỗi dirt đều gây ác-cảm làm cho mối Đạo thành ra bánh vẽ
thi chừng nào Đạo trọn thành nơi đây ? chừng nào cho Đạo
truyền ra ngoại-quốc ?

Trong còn mơ-màng như người say chưa tỉnh, thì ngoài
thể nào được đầm-ấm mà gieo lần ra, các con biết xua nhũng
chi-chi mà trái cả nhơn-tâm thi khó bền khó vững ; chánh-
sách cộng-hòa yên tĩnh là chánh-sách của các con đãng dùng
lập Đạo mà thôi.

Kiêu-hành thái-thập, vào muôn có người trình, ra muôn
có kẻ cùi, khoát-nạt, đè-ép, biết mình mà chẳng màng biết đến
người, hay ý sức mà chẳng dòm xem thời thế chẳng thâu-phục
nhân-tâm, chẳng biết dùng khiêm-từ mà phải tan-tành vũ-trụ
nét của các bậc Vương-Bá xưa dùng mà phải tan-tành vũ-trụ
đó. Nay các con lập một Đạo cũng chẳng khác chi lập một
nước, phận-sự lại còn khó-khăn hơn, liệu mà sửa-cải, liệu mà
điều-dịnh, mới có thể chống-ngăn sự tàn-hại mà làm cho nền
Đạo được vững, người được hòa, tâm được hiệp, ngoài được
mạnh, trong được thung-dung, gieo giống quí-mẫu thì công ấy
chẳng chi sánh được.

Thầy vi thương chúng-sanh, tưởng công-lao của mỗi đứa,
nên chẳng nòi để cho mối Đạo diêu-tàn ; nhưng nếu trong các
con chẳng có đứa nào lảnh phẩn ché-biến làm cho hoà-thuận
chung vui, để cho đến đổi hiềm-thù oán-ghét nhau mà để trồ
cười muôn thuở, uồng-công dùi-dắt của Thần bấy lâu, thi biến
khô sòng mè là nơi các con chịu đời đời kiếp-dó.

Thương chẳng dăng thấy nèn, thì dấu cho các con càng
đông, lại càng thêm nhiều người làm rối, thèm mối hận, đe
chờ dịp cắn-xé nhau chớ chẳng ít chi, nên biết nghe !.

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

Năm Mậu-Thìn (1928)

THẦY, các con

BẮT SÁT-SANH

Thầy đã nói với các con rằng : khi chưa có chi trong
Càn.Khôn Thế-Giới thì khi Hư-Võ sanh ra có một Thầy và
ngôi của Thầy là Thái-Cực.

Thầy phân Thái-Cực ra Lưỡng-Nghi, Lưỡng-Nghi phân ra
Tứ-Tượng, Tứ-Tượng biến Bát-Quái, Bát-Quái biến-hóa vò
cùng, mới lập ra Càn-Khôn / Thế-Giới, Thầy lại phân tách
Thầy mà sanh ra vạn-vật là : vật-chất, thảo-mộc. còn-trùng, thú-
cầm, gọi là chúng-sanh.

Các con dù hiểu rằng :

Chi-chi hữu sanh cũng do bởi chơn-linh Thầy mà ra,
hễ có sống, ắt có Thầy. Thầy là cha của sự-sống, vì vậy mà
lòng háo-sanh của Thầy không cùng tận.

Cái sống của cả chúng-sanh, Thầy phân-phát khắp Càn-
Khôn Thế-Giới, chẳng khác nào như một nhành hoa trong cội,
nó phải dù ngày giờ Thầy nhứt định mới trồ bông và sanh
trái dặng tròng nữa, biến-hóa ra thêm ; nếu như ai bẻ hoa
ấy nữa chừng thì là sát một kiếp sanh không cho biến-hóa.

Mỗi mang sống đều hữu căn hữu kiếp, dấu nguyên-sanh
hay hóa-sanh cũng vậy, đến thế này lâu mau đều định trước,
nếu ai giết mang sống, đều chịu quả-báo không sai; biết đâu
là cái kiếp sanh ấy chẳng phải là Tiên, Phật bị đoạ luân-hồi
mà ra đến đời ấy.

Cái mang sống là Thầy, mà giết Thầy thì không phải
đẽ, các con gắng dạy nhon-sanh điều ấy.

THẮNG

Năm Mậu-Thìn (1928)

THẦY, Các con

BẮT DU-ĐAO

Ôi ! Thầy sanh các con thì phải yêu-trọng các con
chẳng cùng, mà Thầy cho các con đến Thế-giới này với một
thánh-thê thiêng-liêng, y như hình ảnh của Thầy, không ăn
mà sống, không mặc mà lành, các con lại không chịu,
nghe điệu cảm-dỗ mê-luyến hòng-trần, ăn cho phai bị dọa,
dám cho phai bị đày, nên chịu nan áo com, dục quyền cầu lợi.
LỢI, Thầy cũng đã dành cho các con chung hưởng cùng
nhau mà cũng vì tham, đưa chừa nhiều, đưa chịu đói.

QUYỀN, Thầy cũng ban cho các con in như Thầy đã
ban cho chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, hầu cho dù thế kẽm-thúc
lấy nhau đặng giữ-ven thánh-chất yêu sanh của Thầy, mà
quyền ấy trở nên một co-thê buộc trói nhon-sanh trong vòng
tôi-mọi. Ôi ! thảm thay ! Cái thất-vọng của Thầy nên ghê-gớm,
các con có hiểu vì sao mà cả nhon-sanh gian-tham chẳng ?

Thi cũng muốn cho nhiều sanh-mạng chịu phúc dưới
quyền-thê lợi-lộc đó, vậy sự yêu-trọng của con người là
nạn cơn áo, nắm chặt quyền phân-phát cõm áo, thì chưa
ai đã chịu thọ-sanh nơi thế này lánh khỏi.

Muốn cho đặng quyền-hành ấy thì làm thế nào ?

Dùng hết muru-chước quỉ-quyet, thâu-đoạt cho đặng lợi-
lộc quyền-thê cho nhiều, vì vậy mà đời trồ nên trướng hồn-
độn, tranh-tranh, đấu-dấu, giựt-giựt, giành-giành, gày-nên
mối loạn, nhon-loại nghịch lẩn nhau, giúp cho phép tà-quyền
mạnh hơn, yếu-thiệt, mắt phép công-bình thiêng-liêng tạo-hóa;
cái trướng thảm-khổ của thế-gian cũng do nơi đó mà ra.

Vậy gian-tham đã thâm-nhập vào lòng, thì lòng hết
đạo-đức.

Tham-gian nhập vào nhà, thì nhà không chánh-giáo.

Tham-gian đã nhập vào nước, thì nước hết chon-trị.

Tham-gian đã lồng toàn thế-giới, thì thế-giới hết Thánh-
Thần, Thần không cần nói sự gian-tham có thể giục các con
lỗi. Đạo cùng Thần mà bị lầm điều tội-lỗi. Ấy vậy gian-tham
là trọng tội.

THẮNG

Năm Mậu-Thìn (1928)

BẮT ÂM TƯU

VÌ SAO PHẢI « GIẢI-TƯU »

Thầy đã dạy rằng: thần-thể con người là một khối chơn-linh cấu-kết, những chơn-linh ấy là đều hăng sống, phải hiểu rằng: ngũ-tạng, lục-phủ, cũng là Khối sinh-vật mà thành ra, nhưng phần-sự chúng nó làm, thảng hiểu biết hay là không hiểu biết, đều do noi mạng-linh Thầy đã phán-day.

Vậy Thầy lấy hình-chất xác phàm các con mà giảng dạy. Trước Thầy nói vì cớ nào ruợu làm hại cho thân-thể con người về phần xác. Hình-chất con người vẫn là thù, phải ăn uống mới nuôi sự sống, như ruợu vào tỳ-vị, nó chạy vào ngũ-tạng lục phủ hết, thì trái tim con người chẳng khác nào như cái máy chánh để trữ sự sống, cũng phải bị thâm-nhập vào làm cho sự lao-dộng quá chừng-dồi thiên-nhiên đã-định, thối-thúc huyết-mach phải vận-dòng một cách vô chừng, mà làm cho sanh-khí nơi phổi chẳng đủ ngày giờ nhuân huyết tinh sạch cho đỡing, trực huyết ấy thoái lai cùng trong thân-thề, để vật chất ô-trực vào trong sanh-vật, mỗi khối ăn nhầm phải bình, một ngày thêm một chút, hết cường-tráng, cốt-tuy lẩn-lẩn phải chết, thì thân-thể các con phải bị chết theo.

Nhiều kẻ phải bị chết nửa thân mình vì rượu, nên ra đến đỗi.

Thầy dạy về cái hại của phần hồn các con: Thầy nói cái chơn-thần là nhí xác-thân các con, là khích-chất (le sperme), nó bao-bọc thân-thể các con như khuôn bọc vậy, nơi trung-tim của nó là óc, nơi cửa xuất nhập của nó là mồ ác, gọi tiếng chũ là Vi-Hộ, nơi ấy Hộ-Pháp hằng đứng mà gìn-giữ chơn-linh các con. Khi huyễn thành Bao đặng hiệp một với khí, rồi mới dưa thấu đến chơn-thần, hiệp một mà siêu phàm nhập thánh.

Vậy thi óc là nguồn-cội của khí, mà óc cũng bị huyết vàn-dòng vô chừng, làm cho đến đỗi loạn tán đi, thi chơn-

VÌ SAO TỘI « TÀ-DÂM » LÀ TRỌNG TỘI ?

Phàm xác thân con người tuy mắt phàm coi thân hình như mệt, chờ kỳ trung nơi bồn thân vốn một khối chắt-chừa vàn-vàn, muôn-muôn, sanh-vật.

Những sanh-vật ấy cấu-kết nhau mà thành khối vật-chất có tánh-linh, vì vật-chất nuôi-nắng nó cũng đều là sanh-vật, tỳ như: rau, cỏ, cây, trái, lúa gạo, mọi lưọng-vật đều cũng có chất sanh. Nếu không có chất sanh, thì thế nào troi-tắn đãng mà chưa sống, như nó khô-rũ thì là nó chết, mà các con nào ăn vật khô héo bao giờ. Còn như nhò lừa mà nấu thi là phuông-pháp tẩy trực đó thôi, chờ sanh-vật bị nấu chua hèle phải chết.

Các vật-thực vào tỳ-vị, lại biến ra khí, khi mới biến ra huyết, chẳng cần nói, các con cũng biết cái chơn-linh khí-huyết là thế nào? Nó có thể huồn ra nhon-hình mới có sanh sanh, của kiếp nhon-loại.

Vì vậy mà một giọt máu là một khối chơn-linh, như các con đâm quá độ, thì sát mạng chơn-linh ấy.

Khi các con thoát xác, thì nó đến tại Nghiệt-Cảnh-Dài mà kiên các con, các con chẳng hề chối tội đãng. Phải giữ gìn giới-cấm ấy cho lầm. —

THẮNG

BẮT TÀ - DÂM

VÌ SAO TỘI « TÀ-DÂM » LÀ TRỌNG TỘI ?

Phàm xác thân con người tuy mắt phàm coi thân hình như mệt, chờ kỳ trung nơi bồn thân vốn một khối chắt-chừa vàn-vàn, muôn-muôn, sanh-vật.

Những sanh-vật ấy cấu-kết nhau mà thành khối vật-chất có tánh-linh, vì vật-chất nuôi-nắng nó cũng đều là sanh-vật, tỳ như: rau, cỏ, cây, trái, lúa gạo, mọi lưọng-vật đều cũng có chất sanh. Nếu không có chất sanh, thì thế nào troi-tắn đãng mà chưa sống, như nó khô-rũ thì là nó chết, mà các con nào ăn vật khô héo bao giờ. Còn như nhò lừa mà nấu thi là phuông-pháp tẩy trực đó thôi, chờ sanh-vật bị nấu chua hèle phải chết.

Các vật-thực vào tỳ-vị, lại biến ra khí, khi mới biến ra huyết, chẳng cần nói, các con cũng biết cái chơn-linh khí-huyết là thế nào? Nó có thể huồn ra nhon-hình mới có sanh sanh, của kiếp nhon-loại.

Vì vậy mà một giọt máu là một khối chơn-linh, như các con đâm quá độ, thì sát mạng chơn-linh ấy.

Khi các con thoát xác, thì nó đến tại Nghiệt-Cảnh-Dài mà kiên các con, các con chẳng hề chối tội đãng. Phải giữ gìn giới-cấm ấy cho lầm. —

thần thế nào dặng an-tinh điều-khiển, thần-thể phải ra ngày-dai, trả lại chất thù-hình, mắt phẳng nhọn-loại rời, còn mong chỉ dặng phảm Thần, Thánh, Tiên, Phật. Lại nữa buổi loạn thần ấy dễ cùa trống cho tà-mị xung-dột vào, giục các con làm việc tội-tinh mà phải chịu phạt luân-hồi muôn kiếp.

Vậy Thầy cấm các con uống rượu, nghe à !

THẮNG

BẤT VỌNG NGƯ

TAI SAO CẤM «VỌNG-NGƯ»

Thầy đã nói rằng nơi thân phàm các con, mỗi đứa Thầy đều cho một chơn-linh gìn-giữ cái chơn-mạng sanh-lon. Thầy trưởng chảng cần nói, các con cũng hiểu rõ rằng: dặng chơn-linh ấy vốn vò-tư, mà lại dặng phép giao-thông cùng cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật và các Đáng trọn lành nơi Ngọc-Hư-Cung, nhứt-hurt diều lành và việc dùi đều ghi chép không sai, dặng dảng vào Tòa phán-xét, bởi vậy nên mót mây không qua, dùi lành đều có trả; lại nữa, các chơn-linh ấy, tánh Thánh noi mình đã chảng phải giữ-gìn các con mà thòi, mà còn dặy-dỗ các con, thường nghe đời gọi là «độn luồng-lâm» là đó.

Bởi vậy Chư Hiền, chư Thánh Nho nói rằng: «Khi nhơn tíc kíi tám».

Hoạch tội ư thiền, vò sô dǎo dǎ ».

Như các con nói dối, trước chưa đối với người, thì các con đã nói dối với luồng-tâm, tức là chơn-linh.

Thầy đã nói chơn-linh ấy đem nạp vào Tòa phán-xét từ lời nói của các con, dầu những lời nói ấy không thiệt-hành mặc dầu, chờ tội hình cũng đồng một thê.

Nơi Tòa phán-xét, chảng một lời nói vò-ich mà bỏ, nên Thầy dạy các con phải cầm-ngôn, cầm-hạnh, thà là các con làm tội mà chịu tội cho đành, hơn là các con nói tội mà phải mang trọng-hình đồng thê.

Các con khá nhở !

THẮNG

THẦY, Cáe con

Ngày tháng vẫn mồi mòn, mà đường Đạo nhảm còn dài dẳng-dẳng, một xuân qua là một dăm đường phải bước tới, mà Thầy ngảnh lại bước đường của mòn-de. Thầy vẫn thấy sút-sè, chờ chưa thấy chí có mồi tẩn-phát. Dần qua Mèo lai, Thìn đến Tị vè, xuân đổi lại xuân thay, năm kè lại tâm-hanh của mồi con của Thầy, thi nét Đạo vẫn kém hơn, đúc chưa thèm được, tám-chi mòn-mồi lối đường ngay, mà nấu-nung về néo vay, e cho nền tảng thiêng-liêng đồ-sộ phải nghiêng-ngửa. Rồi đây các con cũng chưa chắc hết tranh-canh giành-xé nhau, mà lam cho nền Đạo phải chia tan-tành.

Đạo còn chưa tà-vay, người còn say mồi lợi-danh, thì phuong chi ciru.chùa bình Đạo cho hết. Thầy cũng lầm đau-thương, nhưng cũng chẳng cãi-sứa chi đãng. Thầy đã giao trách-nhàm lòn-lao cho mỗi đứa đứa tin-cậy; chúng nó chẳng biết điều-định, thì phủ mặc tà-quái xâm-pham mà thôi.

Ôi ! Xuân tan xuân đến, cái xuân của người đã sắp lun-hao, mà rồi cái xuân của Trời-Đất, nước non cũng chưa chắc là vô cung vô tận. Các con, nếu biết đời khổ tâm, biết vay-vò tình-thể, biết chịu kém-sút trong néo lợi đường danh, biết thiệt-mình mà đãng cho kẻ khác, biết đồ luy cho kẻ vui cười, biết nhọc-nhăn trong kẻ sinh-nhai, biết giữ tâm-chi cho thanh-bach, đừng nhơ-bọn của chảng nên dùng; biết động mồi thương-tâm, thương người hơn kẻ mình, thì là các con được tẩm-gội hồn trong, mà về cùng Thầy đó. Nết nào chưa vẹn; khà biết sửa lắn chờ nên tri-huôn. Đạo suy, đíc-kém, tà-quái lùng hoi, các con gắng chung-tâm xua-trục hết lũ vay-tà, thì hiến-công lớn cho Thầy đó.

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

Tòa-Thánh Tây-Ninh, ngày 16 Avril 1929
(nhằm ngày 7-3 Giê-Ty)

THẦY, các con

M... Ng... kêu mấy anh con, kêu nǚ-phái, vì chúng nó
vái ở dưới tội-nghiệp.

Thầy đã nói rõ rằng: Thương Phẩm phải về Thầy
trước các con, nhưng mà hại thay vì biếng-nhác, các con
không đọc Thánh-Ngôn của Thầy mà kiêm hiếu.

T..! con có nhớ lời Thầy nói với các con rằng: Đạo
vốn vô-vi, nếu Thương-Phẩm không trở lại thiêng-liêng chí-
vị thì ai đem các chor-hòn vào cửa Thiên giùm cho các con,
lại nữa các con vốn là kẻ dẫn đường cho cả chủng-sanh thay
mặt Thầy noi thế này về phần đời, còn phần Đạo cũng phải
cô đoi đưa con mới đăng cho, cười!

Th...! Con phải xây cái Tháp của Thương-phẩm phía
trước cây ba nhánh, phải day mặt về đông, giống như ngó
vào điện mà hồn Thầy vậy. Song, ba trung phái lợp ngồi như
nóc chùa của các Đường-Nhơn vây nhẹ.

Đừng làm như cái Tháp của Bảo-Đạo, vì hai đùa phảm-
vị khác nhau, chung-quanh Bát-Quái-Dài phải làm như hình
cô cột, tại chính giữa Tháp phải có một lỗ cho Nhựt-Quang
rời tới Liền-Dài.

Các con sẽ bị Thái-Bach quở-phạt, liệu lấy mà sửa mình,
phải tùy theo lệnh dạy của nó, dặng nó giảm nợ chút ít nghe!

THẮNG

Ngày 11 tháng 1 năm 1930 (12-12 Kỷ-Ty)

THẦY, Các con

Thầy thường nói với các con rằng: Các con là co-thề
của sự thương-yêu, mà các con không còn hiều sự thương-
yêu là gì, bởi nơi nào đó? T... kiêm coi.

(T... bạch . . . . .)

Không con. Sự thương-yêu là giềng bão-sanh của Càn-
khôn Thê-giới. Có thương-yêu, nhon-loại mới hòa-bình, Càn-
khôn mới an-tịnh. Đặng an-tịnh mới không thù-nghịch lân
nhau, mới giữ bền cõi sanh-hóa.

Còn nghịch cõi sanh-hóa là ai, các con có biết không?
T... kiêm coi.

(T... bạch...)

Không con. Con nói đó là nói dối cho tà-quái, chở thiêt
là cho Quỷ-vương. Quỷ-vương là tay diệt-hóa. Cũng như có
sống của Thầy, át có chết của Quỷ-vương vậy. Vậy thì các
con coi Quỷ-vương lấy co-thề nào mà toàn hại các con?

(T... bạch : Quỷ-vương xúi-giục người không đem lòng
báu-ái mà gãy rời lương-sanh).

Sao con không dùng tiếng chết mà tõ lý cao-sáu? Vì
có ghét nhau, vạn loại mới khi nhau; khi lân nhau mới tàn
hại nhau; mà tàn hại lẩn nhau, là cơ diệt thê.

Vậy Thầy cấm các con từ đây, nếu không đủ sức
thương yêu nhau, thì cũng chẳng dặng ghét nhau, nghe à!
THẮNG

TAY-NINH ngày 7-2-1930 (9-1 Canh-Ngo)

THẦY,

Các con, Thầy quyết lấy đức hảo-sanh mở đạo, cirus-rồi
sanh-linh, cho kịp trước kỳ Hè-nguồn này, nhưng Đạo chẳng
hoàn-toàn, con đường đi chua cung hước, là vì tại nơi lòng
nhiều dứa, chua dứa hết tin-ngrưỡng mà nghe lời Thành-Giáo,
cho nên lẩn hối, nên Đạo phải ra tan-tành manh-mùn.

Kể hữu-đức buồn lòng thối hước, dứa chon-thành
không vui nắm tay theo; ma hòn quỉ xác loạn vào; kẻ đức
thiếu niu dứa không nhàn; thành ra nhon kém đức suy, cù
thẳng một đường tà dung-ruồi.

Cơ-lập Đạo là nhiệm-mẫu vò-giá; biết Đạo, biết ta, biết người, biết thế, biết thời, biết vinh-hư, biết tồn-vong ưu-liệt, rồi mới có biết hổ-mặt then lòng, biết sự thế là trò chơi, biết tuồng đời là bể khóc; biết thân nô-lé dân kiếp sống thừa; biết nhục-vinh mà day-trò trên con đường tinh-thối. Có đầu đường đời còn lấm giánh-xé, hại lân nhau, mong chỉ-dặng tần Tiên noi Phật.

Công Thầy bồ-hóa, bị lũ học-trò tham-lam ngu-xuẩn, dục lợi cầu danh làm cho tà-quái lẩn vào, diu-dắt vào chốn hang sâu vực thẳm; thế mà hồn Đạo phải chịu ngàn năm phuơng-phất.

Thầy thấy nhiều đứa xã-thần cầu Đạo, diệt tục xú-phàm, để mình làm hương-đạo. Hồi vậy có ai xứng-đáng chura?

M... Ng... ?

M... Ng... bach: . . . . .

Ôi! Thầy vì mày chục ức nguyễn-nhàn, không nỡ đe cho ngói phàm tan-tanh, chở lấy luật thiền-thơ thì không một ai dự vào Kim-Bảng.

Tu-hành vân trai với thế-tục, mà trái với thế-tục mới đặng gần ánh Thiêng-liêng. Thầy thấy nhiều, tu cũng muốn tu mà thế-tục cũng không muốn chừa bỏ. Thế-tục là nét dù-dắt cho mắt tánh thiêng-liêng, phải lấy nghị-lực cang-tâm mà kềm-chẽ, thì cái lối diệt-vong, mới chặng làm uồng công-phu hành-đạo cho.

Áo dà cũng muốn mặc, giày dép cũng muốn mang, muốn dừng trước cả nhân-sinh, để cho họ biết mình hướng-dao. Đường Tiên cũng lấp-lึง, nguồn Thành cũng toan vào, mà thấy bạc roi cũng chẳng bỏ, lợi mún chẳng từ, mượn danh Đạo mà tạo danh minh, và Thành-Diệm mà hoi tà còn phuơng-phất. Muốn cho nhà thiết cao, áo thiết tốt, mượn lốt cop-doa cáo bầy, bụng trống lồng, túi thầu đầy toan làm thầy lù-dại.

Ôi! lốt Đạo, lốt Đạo, Thầy buồn cho trẻ ngày, chẳng con biết làm sao đem Thành-Giáo vào tai chúng nó được.

Thầy nhớ xưa, kẽ mội Đạo, chịu ngàn cay muòn đắng, biết có người mà chẳng biết nhọc mình; giày gai áo bả, đòn nguyệt, mang sao, giò trước lợt chòi tranh, mưa sau húi gián lá, bần-hàn chẳng quẩn, tay trắng diu người, một mày không bọn-nhơ, mới có thể lập ngời cho mình đặng, có đầu lấy của lán nhàn, mượn quyền xưa đức, kẽ chân-thành lánh mặt, đưa tà-mị áp vào, rồi cúm-núm mang hoi tà, lại đưa nỗi rằng thầy chánh-giáo.

Thầy hỏi: ai chứng cho?

Lễ-Nhạc chẳng hoàn-toàn, nhiều đứa cày tài học giỏi lượm-lặt sách xả-rác hủ nhơ; mong bài bác dặng vinh-mặt. Thầy bày giờ chính đê phú Thiền-diêu hành luât, ai biết nguồn cội, vội sửa mình; mới mong tránh khỏi lũ tà-ma, mà dù cho cùng bước Đạo.

Uông thay! nền Đạo chẳng phải hư, ngày nay không phuơng tái-lập. Thầy giao cho mày đứa, vì Đạo vì đời khá hiệp-tri chung lo, họa may mời vớt người dặng muòn mợt.

M... N... con được phép cho mày anh Tr... Tr... coi Thành-Giáo của Thầy. Thầy cho các con hay rằng: Đại lễ Tօa-Thánh chẳng hoàn-toàn theo cách-thíc day trước đây thí khá biết rằng, có tà-quái chứng mà thôi nghe!

Thầy khuyên các con:

Bước Đạo lần chon một dạ thành,

Xu trần chở luyến lợi cùng danh.

Nâu-sồng nhuộm áo pha màu khô.

Tranh mổi oan-khiên chờ buộc minh.

Thầy ban ơn các con.

THẮNG

12-4-1930 (17.3 Canh-Ngũ)

NHÀN-ÂM ĐÀO-TRƯỞNG

Hỉ chu Đạo-hữu.

ĐÃ LÀU, Bàn Đạo không được giáp mặt chư đạo-hữu, để luận một vài câu chuyện về đạo-đức. Hôm nay, Bàn-Đạo cũng để dạ khen một ít hiền-hữu, đã để hết tâm chí trau-giòi thánh-chất, mà cũng buồn nhiều đạo-hữu còn châm-nom hước thế hơn đường tu. Đức CHÍ-TÔN đã lấy Từ-Bi mà chàm-ché, mong ngày Đạo được hòa-bình. Vậy khá chung-trí, hiệp-tâm mà tài diu mồi Đạo. Ấy là phuong chuộc lỗi sưa mình, mà trồ về ngời cũ đó. Phải khá lo xa.

H... hiền-hữu lúc này chuyên về văn-chương Quốc-Âm
nhiều lầm hả?

Nhiều Đạo-hữu khác đã từng được Thánh-Giáo và học-hồi đã thông, vậy Bàn-Đạo xin giải giùm bài thi nòm này :

*Đường về chớ nè bước non sóng,
Lần đến tìm nơi cảnh bá tòng.*

Bụng trống thánh-thời con hac-nội.

Lúa đầy tùng-thiếu phản gà lồng.

Cò-phàn ngảnh lái đà bao tuồi,

Sô-diên xem qua khói mây dòng.

Một điểm quanh-co lên mệt nắc.

Lần-lira ngày tháng át qua dòng.

(Nhiều người giải 4 câu trên, qua đến diễn-tich và cặp luân thì không ai hiều hết, nên Ngài giải-nghĩa).

GIẢI :

(1, 2) Lý-Bach viết: *Lung kê hữu mě than oa cản,*
Giả-hạc vó lương thiên địa khoan.

Thich-nôm : *Gà lồng có lúa đầy bung hằng ngày, mà*
nồi nước sôi hằng cặn bén, không biết phải bị giết ngày nào.

Còn con hac-nội, tuy bữa đói bữa no, nhưng trời đất rộng thịnh, mặc tình cao bay xa liệng.

Tóm lại, thà cực mà được thong-thả, còn hơn sướng mà phải chịu nguy-hiểm. Có mối Đạo diu minh được tự-do thiêng-liêng, mà cái tự-do thiêng-liêng ấy, ta hãy làm con hac-nội mới mong chiếm được.

(3) Cò phần là mả hoang. (4) Sô diện là nhăn mặt.

Nghĩa giải riêng « Luân nhứt và luân nhì » chờ không phải chung nghĩa.

GIẢI :

Ta nhìn mây cát mò hoang, mả lạnh, nếu tìm mà hỏi cho rõ tông-tich, thì toàn là những kẻ thiểu nièn nằm nơi đó, thế thi đời người như hột nước, như mây bay ; nếu chẳng lò tu cho sớm, chưng khuất bóng rồi, té ra mình chưa gặp Đạo.

Đức Thích-Ca nói: « *Mạc dãi lão lai phương học Đạo,*

Có phần tân thị thiểu nièn nhơn.

Nghĩa là : Chờ có đợi lúc già mời học Đạo, những mồ hoang ấy toàn là của kẻ cùn trai-trẻ.

Chư Đạo-hữu hiểu rõ chưa ?

(4) Dòng đây là dòng nước, nước mà bị gió thổi, có con sông nào khôi nhăn mặt, nước bị gió như người bị cưỡng-quyền, nếu chẳng thoát ra quyền ấy, thì chưa dễ chắc còn thản. Đạo là phuong diu người khôi quyền ấy mà thổi. Cồ nho có câu: « *Thanh son nguyên bát lão, vị tuyết bạch đầu,*

« Lục thủy bồn vò sầu, nhơn phong sô diện !

Nghĩa là : Núi kia chẳng phải già, mà hị tuyết đóng nên bắc đầu. Nước kia chẳng phải sầu mà bị gió thổi nên nhăn mặt.

Phải tìm cao xa mà hiếu.

Còn hai câu chót ai cũng hiếu. Vậy chư Đạo-hữu ràn học đao, nghe.

THẮNG.

TÁI CẦU:

THẦY, các con.

Tr...! Thầy lập nền Đạo này ra, là do nơi Thiên-thơ, lại cũng có lồng Tử-Bi, dè vót cả mẩy chục triệu nguyên-nhân lồn-lao, trả hồi cựu-vị. Thầy biết có những chon-linh, vì lanh mang tả phàm, mà diu-dắt các con của Thầy, nên chẳng nại công lao-nhọc, yêu cầu cùng Tam-giao nới tay cho Thầy cứu rỗi các con.

Than ôi! Công-trình Thầy và các Đẳng Thiêng-liêng thi nhiều, mà tấc thành của mỗi con, thi không đặng mấy; nhiều phen sống khồ, muốn chìm-dắm các con, mà Thầy phải sơ cho đến nhẫn mày khồ-luy. Thấy vậy, chẳng dành. Thầy phải sra-cai 'Thiên-co', mà để cho mỗi đứa được có ngày giờ, và thế lực mà diu-dắt nhau, cho tròn phần sự; nhưng rốt lại, tâ-quyền cũng lấn-lướt chát Thánh, bước tuc dẫn chon phàm; Thầy rất đau lòng mà dòn thay con cái liếu-xiếu, bị lầm vào đường tà-quái.

Đứa thì bị mè-tai, đứa thì ham cặn sắc, đứa bị biếm vào lối lợi quyên, đứa bị xô vào nơi thất-đức. Mỗi đứa mồi néo, đều quăng sạch chắt thiêng-liêng, làm-lǚ đứa tay theo mày mươi động.

Hai nữa, là các con lại bị nó tàng-ẩn, xô cho dang nhau, bứt nghien tinh đoàn-thê, chặt lìa dây liên-lạc; giành xé cắn-rứt nhau, như kẻ khác nhà, gà rieng ô; cho đùng có thế-lực chi, mà kinh-chống với chúng nó; rồi rốt cuộc lại, thi các con phải lẩn lẩn bị manh-mùn phàn chia, sa vào hang sâu vực-thẳm.

Thầy trưởng đê cho các con lo-liệu giành-giết, đương cự với chúng nó; nhưng dòn Thiên-thơ, thi tam phần mươi, đã sa ngay vào chon của qui-vrong vây-đập; mà lại phần đông, các con là bậc phàm-cao, chiro-trách trọng-hậu. *Thầy phải ép lòng chịu tư-vị với các con, mà thô-lộ một it.* Vậy nên biết mà

kèm-sứa bước đường, đặng cứu-chữa căn bệnh cho nhau, và ngăn-ngừa bước đường cho những đứa sẽ đến.

Ta đã thắng chánh, thi con làm thế nào mà đương-cự cho kham. Con là đứa Thầy đã tin-cay hồi mới ban-so; tuy bước đường cũng lầm lúc sai-lầm, nhưng nhờ các Đẳng Thiêng-liêng throng mà chỉ-dẫn; nên bước vừa trờ-tới, kịp lúc trờ ra. Thượng-hai thay cho nhiều đứa khác, quyền chua tùng nǎm, của chua dǎng cầm, sắc chua tùng gàn, lợi chua tùng thấy; bị lũ quái túy Thiên-thơ, đem treo trước mắt, mà phải lầm-lǚ bước đường; chon-linh qui-hoa kia mắc lẩn với xác phàm, mà phải chịu muôn đời chìm-dầm.

Đao tuy cao, song nền biết sire qui, cũng chẳng hèn; nếu không ngắn-ngrá, dǎn lứa nóng trong tâm, thi lứa Tam-muội của Qui-vrong đốt cháy. Con khà hiếu lời Thầy, và nên biết rằng, nếu con chẳng dụng quyền-lực của Thầy, ban cho con, mà đương-cụ diu-dắt các em, thi một ngày kia, nó dǎn di làn hời hết; rồi con một mình, như chim lẻ-bạn, như phung lạc bầy; gặp cơn giông-tổ kia, cũng chẳng sức gì dǎm-dương cho khỏi xa nơi hắc-ám. Chứng ấy thi Thê-giáu phải tạo-lập lại, sụt các con cho đến địa-cầu bảy mươi hai, đặng chờ lứa thiên-niên dày vào Nghiệt-Cảnh. Nên biết trách-nhậm rất nặng-nề, nếu chẳng kham, thi con đường thiêng-liêng kia, đâu an-vị được.

B...! Thầy đã lấy àn-huệ ban cho con, rất xứng-dáng; cái àn-huệ ấy, là tám sắt hộ-tâm; sao chẳng giữ-gìn trọng-trách, làm cho chính lồng nhau. Chưởng-Đạo Kim-Biên lanh mang Thầy mà diu-dắt; hê có một buồ trồi hơ, thi con đường phải gay-trở thêm. Nếu cái nhẫn kia chẳng đặng đê đứng đầu, làm cho nó phiền, trả chúc lai, cũng như Lý-Bach ngày nọ thi mong chi di cho cùng bước.

Thầy thấy thiên-thơ mà đau lòng, nên mấy lời này là

*lời chát thiết-yếu chung ; nơi đây cũng vậy, mà Kim-Biên
cũng vậy, khá chung lo mà gõ rồi, nghe !*

Thầy ban ơn cho các con.

THẮNG

Ngày 12-5 Canh-Ngô (8-6-1930)

QUAN-THÁNH DỄ-QUÂN

Hỉ chư Đạo-hữu,

Nền Đạo chura lập thành, mà bên trong, thì người biếng
trau thánh-chất, nơi ngoài, người lại muốn kêu-nài so-đo với
các Đấng Thiêng-liêng, dặng làm cho rõ mình là thấy xa hiếu
rrogen.

Thời thế đã đổi-dời, họa Thiên-diều hầu kế-cận ; từ
Nam chí Bắc, khắp Đông qua Tây, thịnh-thoảng trường nào-
nhiệt khởi động, diệt-tàn kè vò Đạo. Xác phàm mất thịt, nếu
đã sẵn ánh Thiêng-liêng, mà không sớm tĩnh hồn, thi mảnh
tro bụi kia, chẳng khôi chịu hình đòi lúc. Than ôi ! Trời cao
minh soi xét, mà người vẫn mè-muội ám-mờ, đem mảnh tri
côn-con kia, chống-kinh với khuôn-linh Tao-hóa. Muốn học
mùi Đạo, mà lại kèo-nài giao-kết, thi đầu cho bắc phầm nào
đi nữa, cái ân-đức từ-bi cũng khó chịu theo được.

Các Đấng Thiêng-liêng xưa kia khổ-hanh, công-cán thế
nào mới được về ngời cao phàm quý, há chẳng phải là gương
tin-thành đáng noi dẫu hay sao ?

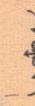
Đời mộng-ảo này, sự còn mất như hột nước mây bay,
khá quí chánh cài tà, nấm giữ lòng thiện-niệm, thi mệt may
mời tránh khỏi bầy vó thường của quí-vương đương giành-
xé. Tánh kiêu-căng tự đại, là hang thẳm chôn lấp trọn thàn-
hinh hồn-phách đó ; nên ghi-nhớ mà lập tâm sủa mình. Khá
gắng nhơ bài này :

*Khuôn đời chura dẽ tạo nên hình,
Tóc bạc còn mờ lối nhục vinh.
Hòn ngọc khô đem trau thánh-chất,
Cân vàng khôn lấy nện chày kinh.*

*Phước Trời gieo sắn còn giao kết,
Lợi thế chura nên xùm giựt-giành.
Thời-cuộc tuần-huân tai ách khởi,
Liệu mà xông-lướt liệu dua tranh,*

Các Đạo-hữu Thiên-phong nên giảng bài này cho
chứng-sanh.

THẮNG

Ngày 12-5 Canh-Ngô (8-6-1930)

NHÀN-ÂM ĐẠO-TRƯỞNG

Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội.

Bần-Đạo rất buồn cho nhơn-sanh, chưa kịp nương bóng
Đạo, dẽ đến đổi ngày nay Thiên-diều đã cản, nên biến khò
phải chịu đắm-chìm, khó mong siêu-rồi đặcng. Cũng nơi Thiên-
tai, ách nược, nhưng rất đau lòng, dòn thấy muôn ngàn nhon-
loại lẩn-hụp chơi-với noi vực thẳm hang sâu kia, mà con
thuyền Bát-Nhã cũng còn sóng dập gió dồi, linh-dinh trên biển
khô, sóng mê, khờ vót người bị dǎm.

Bần-Đạo rất buồn cho nhơn-sanh, chưa kịp nương bóng
Đạo, dẽ đến đổi ngày nay Thiên-diều đã cản, nên biến khò
phải chịu đắm-chìm, khó mong siêu-rồi đặcng. Cũng nơi Thiên-
tai, ách nược, nhưng rất đau lòng, dòn thấy muôn ngàn nhon-
loại lẩn-hụp chơi-với noi vực thẳm hang sâu kia, mà con
thuyền Bát-Nhã cũng còn sóng dập gió dồi, linh-dinh trên biển
khô, sóng mê, khờ vót người bị dǎm.

Nền Đạo thung-dung được đứng súng trên cõi Việt, mà
dùm-học che-chở những kẻ hữu-phước, hữu-phần, nếu dần-dà
chẳng tĩnh-ngoè, mà ưng-đúc cho cứng như khối tinh-thần, đẽ
nay trở bược, mai đổi đuòng, thì mảnh xác phàm-tục kia,
tránh sao khòi lối tan-tành ra tro-bui.

Bần-Đạo khuyên khà hết da kinh-thành, mà vọng-ngưỡng
nơi Đấng CHÍ-TÔN, thi con đường được thung-dung đầm ấm,
chỉ ứ đem họa côn-con biễn đổi trong giai-dịnh, mà so-sánh
tranh-tròn với đức hảo-sanh của Tao-hóa, thi đường đạo-đức
minh-quang, thế nào trông chờ bước tới nữa, mà vẹt ngút mây
xanh trông vào cảnh tự-tại.

Vào nơi đạo-đức rời, đầu cho phải cất ái lygia, chia
tinh xẻ nghĩa, mâu thị đoạn ly, mà làm cho tròn trách-nhậm
xứng-đáng của mình, để hiền-thân chuộc sanh-mạng cho muôn
ngàn kẻ đồng-bào, thi cái đau-đớn thường tình, sự khổ tâm ở
thé kia, đau-khổ nào có tiếc. Ấy là cù-chỉ của các bậc Thánh
trước, tìm mồi chon đạo như thế, chư đạo-hữu nên ghi.

THẮNG

Ngày 5 tháng 5 Canh-Ngo (10-6-1930)

LÝ-BẠCH

Hỉ chư Đạo-hữu,

Đạo chẳng phải một món hàng mà nay đem cầu
người này, mai đem nài kẻ kia, cho họ biết mà nhìn-nhận,
thật nên nhục thề Dao quá! Đắng Chí-TÔN đã gieo giống quý-
hóa rồi, thi cần phải vun-trồng cho cội sồn-so. Cội sồn-so
mới có đâm chồi trồ tược nhành lá sum-sê, hoa đom sắc-sảo,
rồi mới dến trái oán sai mà thành kết-quả xứng-đáng.
Chừng hương mực mùi, hoa đom trái rời, ngàn dặm cũng
tím đến hường nhở giống qui, nhọc chi phải hả mình mà
làm cho nhẹ-nhàng phầm-giá.

Các Đạo-hữu cứ đường ngay thẳng tới, chung lung đùu
cát mà lo việc mình, thi muôn việc đều nơi Chí-TÔN sắp-đặt
nghe.

Tr... hiền-hữu rõ chua? Đã làm nhiều rồi đó. Danh Đạo
đã bán một lần rồi, rán mà chuộc lại. Tòa-Thân là cội nguồn,
ngày nào được sừng-sưng đứng vững, nên trên miền Tây-Vú
nay, ấy là ngày họ cầu-thỉnh các Đạo-hữu đó. Nên hiết mà lo,

THẮNG

Hỉ chư Hiền-hữu, chư Hiền muội.

THẮNG

Ngày 5 tháng 5 Canh-Ngo (10-6-1930)

LÝ-GIÁO-TÔNG

Lão đã mang một cảm tình rất nặng cùng chư hiền-hữu,
hiền-muội rồi đó; Lão là người đã đứng ngoài vòng thế-sự
hèn lầu, nên đòi phen bợ-ngo, phải tìm-tàng lưỡng tri-ly mỗi
người, ôi! nghĩ nên rất khó! Vì khi nầy, Lão thấy con cái
Chí-TÔN đòng-đảo dường ấy, may là một nước Việt-Nam
chưa dủ trọn, mà dường này, ngày nào Đạo đã truyền-bá toàn
trong nhom-loại, trọn khắp ngùi-châu, mới sao nữa!

Ngán thay cho cái trách-nhậm nặng-nè, vì trót đã hứa
lời cùng Từ-bi ra tể-dộ, hẽ trách-phận dàn anh, tuy nhiên lấy
oai-quyền khuyễn-nhủi trưng-trị lấy em mặc-dầu, chờ củng nên
hiều tâm của mỗi đứa. Lão chỉ sợ một điều là Lão không
phương gần kề tà-tâm, toàn day-dỗ. Còn như gần kề đạo-đức
chơn-thành thi rất dễ, song chẳng cần ích, tam Thánh là ngời-vị
của Đấng Thiêng-liêng, không lo trau-giòi thi cũng còn tự-
nhiên vì vẻ đẹp; còn vẻ đẹp thiên-nhiên đã mang nặng thi-
hài nơi khồ-cánh này mà không mất thì đoạt vị đã dặng rồi,
lại cần ai nâng-dỗ; ấy vậy, Lão đến mà gieo hột Thánh-cốc
nơi lòng của kẻ tà-tâm, mong cho đơm bong kết quả, đãng
liệu thề hồi tâm, chờ chẳng phải đến rước người hiền ngô.

Lão đây cũng vậy, mà chư hiền-hữu cũng vậy, chúng ta
đã đến tạo thế sửa đời vẫn là phần-sự của chung ta đã hàn,
hay hiết phận mình mới an tâm, liệu thế chuyền xâ, đã có
khó-ắt có-hay, đã có gay thi có thuận, bèn chí xem mày-mùn
cơ Dời. Chư hiền-hữu, chư hiền-muội, xem trong năm khai
Đạo, biết bao khổ-não truân-chuyén, Lão vì đã thấy rõ, nên
không nỡ ngồi an xem cơ thằng-bại, Lão nhứt định đứng
chung vai đầu кат cùng chư hiền-hữu, chư hiền-muội mà chia
bớt khồ-tâm.